

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 111 - 25 Kuruş

28 - Haziran - Çarşamba - 1950

YABANCI BİR ER-
KEĞİN YANINDA
BULUNMAK HİÇ
BİR HAZ VERME-
Dİ. KALBİ TAMA-
MİYLE BOŞ VE
İZTİRAP İÇİNDE YDI.

İSMİNİZİ
ÖĞRENE-
BİLİR Mİ-
YİM?

TABİ?.. BUNDAN KOLAY NE
VAR? HEMEN..

ALAYLI SÖYLEDİ-
NİZ. YOKSA İS-
TEMİYOR MUSU.
NUZ?

DÜRÜP DURUR.
KEN İSRARET-
MEYİN. NASIL OL-
SA BİRBİRİMİZİ
BİR DAHA GÖR-
MİYECEĞİZ.

ADAM
BİR AN DURDU
VE GÖZLERİNİN
İÇİNE BAKTI.

BEN
BÜTÜN HA-
YATIM BO-
YUNCA Sİ-
Zİ GÖRME-
ĞE HAZIRIM.

RİCA
EDERİM KÖ-
MİK OLMİYALIM.
DAHA TANİŞALİ
NE OLDU... NE ŞİP.
SEVDİLİK BU?

GÜLEREK ADAMDAN
AYRILDI. OTELINE
GİTTİ.

ASANSÖRDE HÂ-
LÂ GÜLÜYORDU.

KORİ-
DÖRÜ
GEÇTİ.
HEP GÜ-
LÜYORDU.

ODASINA GİRDİ. YİNE YÜZÜ GÜLÜYORDU

FAKAT BİRDENBİRE SINIRLERİNE
HAKİM OLMADI. KALDIRDI KENDİNİ
YATAGIN ÜSTÜNE ATTI. HIÇKIRARAK
AĞLAMAYA BAŞLADI.

PAVLO... BITTİ..... PAVLO...

EYET.
SIRLEMONT'A
GİDİP OĞLUMU GÖRMELİYİM.
YAPTIĞI DOĞRUYSA KARISININ
ÖNÜNDE PATAKLIYACAM KE-
RATAYI.

TAM HA-
ZIRLANDIĞI SIRADA
ROZARYO GİRDİ. BİR ZİYA-
RETÇİNİN GELDİĞİNİ HABER VERDİ.

KİMMİŞ?

İSMİNİ PEK ANLIYAMA.
DİM AMA İSVİÇRE DEDİ.
GİNİ BİLİYORUM.

BU SIRADA MİLÂNODA..
HAYRET.. BANA HABER VER-
MEDEN... HEM DE MATİLDE GİBİ
BİR KIZLA SÖZLÜYKEN.. EĞER
DOĞRUYSA GEBERTİRİM ONU.
SAKIN MATİLDE YANILMIŞ OL-
MASIN?

MESELEYİ
KÖKÜNDEN
HALLETMEK
İSTEDİ.

BES DAKIKA SONRA
OTUZ YAŞLARINDAKİ
ZİYARETÇİ İÇERİ GİRDİ.

PROFESÖR.. BEN ARMANDO
LAVAL.. SİZİNLE KONUŞMAK İH-
TİYACINDAYIM. FAKAT SÖZE
NEREDEN BAŞLIYACAMI BİLEMİY-
YORUM..

SİZDEN OĞLUNUZ PAVLO HESABINA
BİR RİCADA BULUNMAYA GELDİM.
OĞLUNUZ BİR CENTİLMEN MİDİR?
KENDİSİNE İTİMAT EDİLEBİLİR Mİ?
SİZE BUNLARI SORMAM BİRAZ
TUHAF OLUYOR AMA..

DOĞRUGU BİRAZ
AÇAIIP.. NEDEN SO-
RUYORSUNUZ?

111
2

İŞÇİ BAŞI

Nakleden:
Nihal Yeğınobalı

Köşeye gelince durup dönüyor ve Gilda'yı selâmlıyor.

— «At yarışlarında oynardım. Ama muntazam bir iş arıyorum. Ne olursa olsun.»

Adam, «Biz de şimdi yarış hâvadislerini gözden geçiriyorduk. Hangisi kazanacak dersiniz?»

Herman ezbere, «Deli Kız kazanacak derim.» diye cevap verdi.

Adam, «Eksik olmayın.» dedi. «Bir işçi başına ihtiyacımız var. Yarın sabah gelin.»

Herman elini şapkasına götürerek dışarıya çıktı. Tahta perdenin bir çatlağından inşaat sahasına baktı. İçerisi bir arı kovanını andırıyordu. Adamların her biri muntazam bir işte çalışıyor, her hafta para alıyorlardı. Bundan sonra Herman'ın hayatı da işte buydu. Genç adam

ürpererek dışarıya çıktı...

**

Ertesi sabah Herman erkenden iş yerine gitti. Bir gün evvelki adam onu hararetle karşıladı ve Deli Kızın kazandığını bildirdi.

Herman ve Gilda hemen evlendiler.

Herman şimdi her sabah aynı saatte evden çıkıyor. Köşeye gelince durup dönüyor ve kapıda duran Gilda'ya el sallıyor. Kapının çerçevesi içinde şahane bir tablo gibi duran Gilda da ona elini sal-

lıyor. Çok mes'ut yaşıyorlar. Zira ikisi de arzularına kavuştular. Herman Gilda'yla evlendi. Gilda da Herman'ı muntazam bir iş sahibi yaptı.

İşçi başı Herman her sabah saat sekizde masasının başında bulunuyor. Saat sekizi çeyrek geçe işçiler gelmeğe başlıyorlar. Birer birer İşçi Başı Herman'ın defterini imzalarken, at yarışlarında oynamak istedikleri parayı da masanın bir köşesine bırakmayı ihmal etmiyorlar!

Bir Hayalet Gördüm!

Çarşamba akşamı elimdeki adresle eve gittim. Beni evin hanımı karşıladı. Bahis mevzuu olan hayalet 6 yaşında "Rosalie" adındaki bir kız çocuğuna aitmiş. Babası 1916 senesinde harpte öldükten birkaç sene sonra da kendisi ölmüş. 1925 senesinde bir gece "Rosalie" nin annesi merhum kızının "anneanne" diye bağırması ile uyanmış ve küçük kızın elini avuçları içinde bulmuş. Kadıncamız o gece korku

ve heyecandan uyuyamamış ve hemen komşularına koşarak vakayı yana yakıla anlatmış.

Aradan uzun zaman geçtiği halde bedbaht anne kızın hayatını bir daha göremedi. Nihayet 1428 de komşularının teşviki ile, ölü kızın ruhunu çağırarak toplantılar yapılmasına karar verilmiş. Bu toplantılar altı ay devam ettiği halde "Rosalie" den haber yoktu, fakat bu arada annesinin yatak odasını birkaç

defa daha ziyaret etmiş. Toplantı odasına ilk girişi 1929 da imiş. Bu ziyaretinde tamamen görülebildiği halde, sorulan suallere evet veya hayırdan başka bir cevap vermiyormuş.

Bu gece hazır bulunacağım toplantı işte bu idi. "Rosalie" yi çağırma saati geldiğinde kalktım ve odanın her tarafını iyice muayeneden geçirdim. Kapı ve pencereleri güzelce kapadım. Kildidi de cebime koydum. Odada, ben, Rosalie'nin annesi, ev sahibi ile karısı ve kızı vardı. Dışarı ile alâkamızı tamamen kesmiştik.

Elektriği söndürerek karanlıkta beklemeye başladık. Odanın bir kenarında kızarmakta olan sobadan başka bir şey görünmüyordu. Rosalie'nin annesi kızını adıyla çağırmağa başladı. Sesinde öyle yalvaran bir eda vardı ki, âdeta tüylerimi ürpertiordu. Yirmişer dakikalık fasılalarla çağırılan Rosalie nihayet çıkageldi. Anne "Sevgilim!" diye bağırdı. Yanımda oturan ev sahibi (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Bütün hayatımı tabiata ait fizikî hâdiseleri tetkikle geçirdim. Bu sahada ruh çağırma hilelerinin hepsine başvurdum. Aynı maksat için yapılan binlerce toplantıya iştirâk ettim. Bu arada hayretimi mucip olacak hattâ beni titretecek hâdiselerle karşı karşıya kaldım, fakat hakikî hayaleti sadece bir defa gördüm. Bu hâdiseler devam eden ruhi tecrübelerimin en heyecanlısı oldu. Onu size de anlatayım:

1937 Ocak ayındaydık. Bir sabah daireme telefon edildi. Telefonu açtım. Bir bayan bana bir hayalet göstereceğini temin ediyor ve beni bu maksat için evine çağırıyordu. Mesele tetkikimle alâkadar olduğum için hemen kabul ettim ve sözleştiğimiz gün evde bulunmayı vaadettim.

Daveti bazı şartlar dahilinde kabul etmiştim. Bu şartlara göre toplantıyı tamamen kendim idare edecek ve işin içinde herhangi bir hile olmadığını serbestçe kontrol edebilecektim.

Aşk ve Macera Romanı: 16

bana "Konuşmayın Rosalie geldi" diye fısıldadı.

Tam bu dakikada yanımda yabancı bir şey hissettim. Bu şimdiye kadar odada bulunmayan yeni gelmiş bir şeydi. Burnuma garip bir vücut kokusu geldi. Fakat ne bir şey görebiliyordu ne de duyabiliyordum. Odada ananın yavrusunu okşarken çıkardığı mırıltıdan başka bir şey duyulmuyordu.

Bir dakika sonra salonda hafif bir ayak sesi duydum. Aynı dakikada yumuşak bir elin elimle değdiğini hissettim. Çocuğun annesi hâlâ mırıltılarına devam ediyordu. Ondan hayaletle dokunabilmek için müsaade istedim, verdi. Şimdi hayaleti iki elimle kavramıştım. Elleri hakikaten 6 yaşlarındaki bir kız eli kadar yumuşaktı. Elimi göğsüne götürdüm, kalbinin çarptığını hissedebiliyordum.

Ömrümde bu derece hayret verici bir hakikatla karşılaşmamıştım. Aldatıldığım aklıma gelemezdi çünkü Rosalie'nin annesi fasılasız hicirliklerle ağlıyordu. Sahtenin bu kadar hakikisi yapılamazdı. Buna rağmen şüphemi yenmek için hayale daha fazla yanaşım. Şimdi âdeta kucağımda gibi idi. Onu iki elimle tutarken odadakilere birer birer seslendim. Herkes yerli yerindeydi. Dahasonra el lâmbamı yakmak için müsaade istedim. Işığı evvelâ yere tuttum. Rosalie'nin narin ayacıkları karşımda duruyordu. Bunlar alelade çocuk ayakları idi. Lâmbayı yavaşça yukarıya kaldırdığımda çocuğun güzel yüzü meydana çıktı. Oldukça soluktu. Gözleri siyah ve zeki parıltılarla yanıyordu. Dudakları mahzun bir ifade ile birbirine yapıştı.

Ev sahibesi "Rosalie gitmelidir artık vakti geldi" diye mırıldandı. Rica ettim, birkaç sual sormama müsaade etmelerini istedim. Hayal hâlâ karşımda idi. "Rosalie" diye seslendim. "Nerede yaşıyorsunuz" cevap yok. "Diğer çocuklarla oynuyor musunuz" gene cevap yok. Son sualin şeklini değiştirdim ve bu sefer "Rosalie annenizi seviyor musunuz?" dedim. İfadesi değişmiş gözleri biraz daha parlamıştı. Duyulabilecek kadar hafif bir mırıltı ile "Evet" dedi.

Saat 11 i vurur vurmaz toplantının bittiği haber verildi. Işıkları açtık. Rosalie meydana yoktu. Odayı yeniden muayene ettim. Kapı kilitli, pencereler kapalı idi. Her şey olduğu gibi ve yerli yerinde idi. Gece yarısına kadar orada kaldım. Aynılırken laboratuvarımda ikinci bir toplantı yapılmasını teklif ettimse de, Rosalie'nin annesi âni olarak Fransaya gittiğinden buna imkân kalmadı. O zamandan beri de ondan bir haber alamadık.

Ronni'nin cevabı şu oldu:

— Ben bunu unutmuştum. Daha doğrusu bu meseleye karışmak istemiyorum Step.

— Sizin bir şey isteyip istemeniz beni alâkadar etmez. Şayet Solt size geldiğini itiraf ederse... Fakat o bunu söylemeyecektir... Bu hususta onun hiç ama hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum.

Ronni'nin halini seyretti. Sonra:

— Söyliyeceklerinizin hepsi bu kadar mı? Moropulos ile hiç münasebeti olmayan bu hikâyeden başka bir şey yok mu? Halbuki ben Solt'un Moropulos ile alâkası olduğunu zannediyordum ve o size Moropulos'u öldürdüğünü de söyledi değil mi?

Ronni birden irkildi ve cevap vermedi. Step devam ederek:

Beril, Step'in önünden geçerek Ronald'in yanına gitti.

— Onu gördünüz mü Ronni?... Size geldi mi?

— Bana mı? Hayır hayır! Bizim bir ahabplığımız filân yoktu ki...

Step'in sabrı tükenmişti.

— Yalan söylüyorsunuz. Biz burada biziz. Beril, siz Solt'un Morel'e gittiğini nereden biliyorsunuz?

— Gitti sanıyordum da..

— Herhalde bunu böyle sanmanızın bir sebebi vardır.

Beril, soğuk bir nazarla Step'e baktı:

— Kuzum siz burada beni istin-tak mı edeceksiniz? Bende sadece Solt'un daha evvel Ronni'ye gittiği

apâşikârdır.

— Belki... Belki de fotoğrafları almak istemiştir!

Ronni, bu sözü duyar duymaz fenalaşmış ve heyecandan bağırarak hale gelmişti. Kendini tutmakla beraber yüzü sapsarıydı.

Step ona şüphe ile baktı:

— Siz de bu fotoğraflar hakkın-da bir şeyler biliyorsunuz galiba?..

— Hayır.

Bu sırada Beril imdada yetişti:

— Onun bir sebep uğrunda kasa-nın başına gittiğine kaniim. Ambroz hiçbir hal çaresi bulamadığı ve müşkül bir vaziyette kaldığı zaman adam öldürür. Kasayı açmak istemez misiniz Mr. Step?

— Okadar çılgın değilim! Son-

«Onu gördünüz mü Ronni?. Size geldi mi?»

— Evet değil mi? Hiç olmazsa bir kere olsun doğruyu söyleyiniz canım.

— Evet... Şey... Bana Moropulos'u öldürdüğünü söylemişti; ama ben bunu ciddi telâkki etmedim. Şaka yaptığını zannetmişim.

— Güzel bir şaka değil mi? Pe-ki Solt sizinle şakalaşır mı idi? Bana doğruyu söylemiyorsunuz Morel... Halbuki doğruyu söylemeniz, hakkınızda hayırlı olur. Bana bakın! Şimdi şurada sizinle bir arkadaş gibi konuşuyorum. Solt size niçin ve neyi haber vermeğe gelmişti. Ha? Sizinle ahabplığı yoktu. Beraberce bir işiniz de olmadı. Moropulos'u öldürdükten sonra niçin size hesap vermek mecburiyetini duydu bakayım?..

Ronni ümitsiz bir halde:

— Vallahi, başka bir bildiğim yok!.. diye cevap verdi.

Şefinin kendisine izin verip sav-masını beklemekte olan Ronni Bir-den dışarıdan Dr. Mervil ile kızının sesini işitiyordu.

Step uzun adımlarla kapıya ilerleyip açtı.

— Beril ne haberler getiriyor-sunuz bakalım?.. Sabah şerifler hayırlar olsun doktor... Aman fena havadis olmasın da...

hissi vardı. Hepsi bu kadar. Bunun nereden geldiğini maalesef bilmiyordum.

Doktor söze karışarak:

— Bu hâdiseyi bu sabah gazete-lerde okumuştum. Zavallı Moropulos'a acıdım doğrusu! Herhalde müthiş bir hâdiseler...

Step acı acı güldükten sonra:

— Solt'u tevkif eden taharri memurlarile görüştüm. Solt'un dün akşam sükûnetle uyuduğunu be bu sabah neşe ile uyandığını söylediler. Bu adamın demir gibi kuvvetli sinirleri var.

— Solt'u kurtarmak için hiçbir şey yapmak mümkün değil mi?

— Ona en iyi avukatlardan Makston'u tutalım; kurtarırız sanıyorum!

— Mr. Step bu Moropulos'un ah-lâkını siz de bilirsiniz. Aksi bir adamdı. Herhalde Ambroz'u çileden çıkaracak bir şeyler yapmış olacak. Yoksa Solt tahrik edilmezse ne Yunanlıyı öldürürdü, ne de kasaya giderdi.

— Hangi kasaya? Gazetelerde buna dair bir havadis de varmı idi?

— Evet! O hırsız değildi. Yalnız Moropulos'un kasada sakladığı bir sevi çıkarmak için oraya gittiği

ra kasada onu kurtaracak hiçbir vesika da yoktur.

— Veyahut Yunanlıyı dünyanın en hilebaz adamı, Solt'u da ma-sum olarak ortaya çıkarmak istemez misiniz?

Step buna hiç cevap vermedi. Zira bu anda başka şeyler düşünüyordu. Beril, parmağında elmas nişan yüzüğünü taşıdığı günden beri Step'in ona karşı konuşma tarzı biraz değişmişti. Step:

— Bu herif sizi çok alâkadar ediyor ve onun bu hale düşmüş olmasından dolayı ıstırap çekiyorsunuz galiba Beril? dedi.

Beril:

— Hoşlandığım bir insana alâka gösterir ve onun fena vaziyette bulunmasından azap duyarım. Di-yerek Step'in gözlerinin içine bak-tıktan sonra devam etti:

— Eğer siz Ambroz'u kurtarmak için teşebbüse geçmez ve onu ehem-miyetsiz telâkki ederseniz ben biz-zat şahit sıfatıyla bu işe karışır ve bildiklerimi söylerim.

Beril'in babası kızını ileri gitmiş saydı:

— Fakat yavrum, dedi.

(Arkası var)

B İ N B İ R R O M A N

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

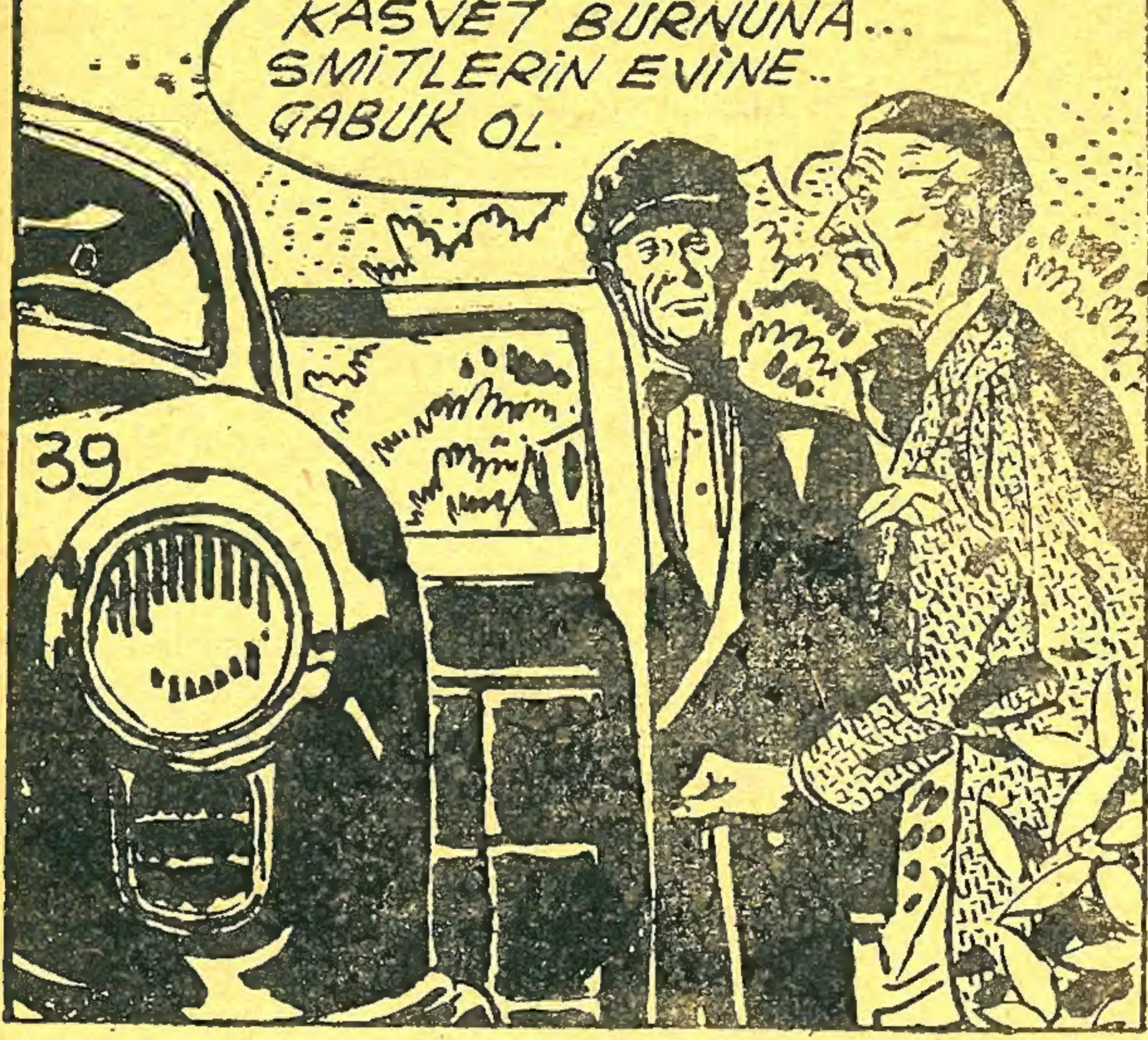
Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

NAT. PINKERTON

KASVET BURNUNA...
SMİTLERİN EVİNE...
GABUK OL.

GAZETECİLERLE RAN
DEVUM SAAT SEKİZ...
DE... O DİŞİ SEYTAN
İSTEDİĞİM PARAYI
VERMEZSE PAGAN
LEE OLDUĞUNU
İLÂN EDERİM.

KİMSE
YOK MU?
KAPİYİ
AĞIN..

BİR YA-
BANCİ...
NE İŞ-
TİYOR
ACABA?

MİS MADE
LON EVDE
Mİ?

KÖYE İNDİ.. AMA YA.
KINDA DÖNECEK..
BUYURUN İÇERİDE
BEKLEYİN..

AMA KÖPEĞİNİZ PEK
İYİYE BEN-
ZEMİYOR.

SİZE DOKUNMAZ.
KILAVUZUMDUR.
GÖZLERİM KÖR
DE..

ÖYLE Mİ? ÇOK ÜZÜLDÜM.
BU KADAR GÜZEL, BU KA-
DAR NEFİS BİR KADININ
KÖR OLMASI NE
YAZIK..

MERHA-
METE İH-
TİYACIM
YOK..

PEKİ SİZE ACIMİYACAĞIM..
AMA GÜZELLİĞİNİZE DUYDU-
ĞUM HAYRANLI-
ĞA SET VU-
RAMAZSINIZ
SİZİ BÜYÜK
BİR AKTRİS
YAPABİLİ-
RİM..

DEMEK
SİZ GONT-
SUNUZ?
LÜTFEN
EVİMİ TER-
KEDİN..

NEDEN GÜ-
ZELİM?

ÇÜNKÜ SİZ MİS MADE-
LONA KÖTÜLÜK ETTİNİZ.
SİZDEN KORKUYOR VE
NEFRET EDİYOR.

ÖYLEYSE ELVEDA.. AMA
ÖNCE SİZİ BİR KERE
ÖPECE-
ĞİM

DURUN..
YAKLAŞMA-
YIN BANA..

DURUN..
YOKSA FENA
OLUR..

SİZ BENİM
KANINI A-
TEŞLE-
DİNİZ

BOBO..
BOBO..

ARKASI VAR

«Ben, akıllı bir adamım efendim!»

Gemi kâtibi Limey Jenkins, S. S. Elmina gemisinin güvertesinde, zayıf ve çelimsiz hâlden umulmayan bir çabuklukla sağa, sola koşarak yüklenen malları elindeki kâğıda kaydetmeğe çalışıyordu.

Birdenbire kulağının dibinde bir ses duyarak başını çevirdi. İri yarı bir zenci: «Size bir şey söylemek istiyorum, efendim,» diyordu.

Jenkins, çok yorgun ve âsabi idi. Tam, işini yarıda bıraktıran bu münasebetsiz terslemek üzereyken, zenci elini koynuna sokarak bir çift deri torba çıkardı ve: «Kızmayın, efendim, diyerek sırttı. Sizde altın tozu getirdim.»

Jenkins şaşırılmıştı: «Bunları nereden buldun sen?»

«Tarkwa madenlerinde amelelik yapan kardeşimden aldım.»

«Kaça satacaksın?»

«Altı şiling'e.»

Gemi kâtibi, ağız ağza dolu olan torbaları eliyle yoklayıp ağırlıklarını tahmin etmeye çalışarak: «Ben dört şiling'den fazla vermem.» dedi. Ve bir müddet çekişe çekişe pazarlık ettikten sonra bir gümüş dolar verip zencinin ağzını kapadı. Siyah adamın parayı alması ile gözden kaybolması bir olmuştu.

Jenkins, kaçak altın ticareti yapanların çok ağır cezalara çarptırıldıklarını gayet iyi bildiğinden, torbaları Brooklyn'e varıncaya kadar kamarasının gizli bir köşesine sakladı ve şehire ayak basar basmaz doğruca eskiden bildiği bir kuyumcu dükkânının yolunu tuttu.

Adamın, tozları iyice gözden geçirdikten sonra; «Pirit'e benziyor.» diye mırıldandığını duyan Jenkins, bir anda bütün umitlerinin suya düştüğünü hissetti ve kekeleyerek sordu:

«Pirit nedir?»

«Ne olacak, kükkürtlü demir. Bunun adı da kendi aramızda, bir çok zavallıların aldatılmasına sebep olduğundan ötürü, Ahmak Altınıdır. Fakat içinde bazen az miktarda altın tozu da bulunabilir.»

Kuyumcu torbaları muhteviyatını ömüne dökerek tozlarla bir müddet daha uğraştı. Birdenbire gözleri yuvalarından fırlarcasına açılıverdiler.

«Altın!» diye haykırdı. «Saf altın! Bunları nereden buldunuz?»

Jenkins, adamın sualine cevap vereceği yerde hemen atıldı:

«Kaç para ederler dersin?»

«Ağırlıkları altı gramdan biraz fazla. «Ben kendi hesabıma otuz dolar veriririm.»

Mr. Blimey paraları cebine koyarak dükkândan çıktı. Yolda yürürken bir yandan da altın alım satımının çok kârlı iş olduğunu düşünerek istikbali için parlak projeler tasarlıyordu.

Doğu Afrikanın altın sahillerine gitmek üzere yola çıkan Limey Jenkins, El-

Altın Peşinde

Nakleden: Semih DEMİRCİ

mina gemisinde bu sefer de alelâde bir yolcu olarak seyahat ediyordu.

Sekondi'de, altın arayıcısı olup olmadığını soran gümrük memuruna: «Evet, diye cevap verdikten sonra koşarak Tarkwa trenine atladı.

Altın gehrine varınca ilk işi, altın arayıcılarına mahsus bir vesika çıkartmak ve hemen işe başlamış görünmek için tuttuğu iki zenci ameleye de, gizlice altın tozu satan işçileri öğrenebilmelerini tenbih etmek oldu.

Aradan bir kaç gün geçmişti. Bir sabah yerlilerden birisi, etrafına ürkek nazırlar atfederek Jenkins'in kulübesine girdi ve elindeki torbaları masanın üzerine bırakıp: «Size altın getirdim, efendim.» dedi.

Jenkins, torbaların içine şöyle bir baktı ve: «Bunlar altın değil, kükkürtlü demir tozu, diye mırıldandı. Bana inanmazsan gidip ofise de sorabilirsin.»

Çaresiz kalan zenci, Jenkins'in verdiği parayı alıp torbaları bırakarak çekip

gitti.

Haftalar birbirini takip ettikçe, Jenkins'in kulübesine uğrayan zencilerin sayısı da azalmaya başlıyordu. Adamlar, aldatıldıklarını anlamış olacaktı. Jenkins, ancak torba başına verdiği parayı çeyrek dolara çıkaracağı haberini adamları vasıtasıyla etrafa yaydıktan sonra işlerini biraz düzeltebildi.

«Aferin, oğlum, diyordu. İşte bu seferki hakiki altın.» Ve arkasından da adamın eline iki dolar sıkıştırarak yerlilerin arasındaki itibarını kuvvetlendirmeye çalışıyordu.

Beş ay kadar sonra bir gün, Blimey altın tozlarını doldurduğu mâdeni kutuyu açtı ve içindekileri tarttı. Bir kilodan fazla saf altın vardı. Ve o bunları en aşağı otuz iki bin dolara satabilecekti. Halbuki kendisine dört yüz dolara bile malolmamışlardı.

Kârlı alışverişlerle geçen günlerden birinin akşamında uşağı Keff içeriye girerek merkezden gelen müfettişlerin kendisiyle görüşmek istediklerini söyledi.

Kasanın altında duran kutuya seri bir nazar atfeden Jenkins Keff'e, onu hemen götürüp kulübenin arkasındaki çalıların arkasına saklamasını emretti.

Uşağı: «Boşuna korkuyorsunuz, efendim, diye itiraz etti. Bunlar hakiki altın değil ki...»

Jenkins, tabiileştirmeğe çalıştığı bir sesle: «Haklısın, dedi. Fakat onu görünce beni budala zannedeceklerinden korkuyorum da...»

Yerli kutuyu kucaklayıp gözden kayboldu ve aynı zamanda kulübeye uzun boylu, keskin bakışlı iki adam girdi.

Uzun boylusu: «Mâdeni teftiş etmeye geldik, dedi. Ehliyetinizi görmek istiyoruz.» Ve Jenkins'in uzattığı vesikayı tetkik ederken bu sefer de öteki sordu: «Mevcudiyetini iddia ettiğiniz altın ya da ne?»

Üzüntülü bir tavır takınan Jenkins, eliyle uzakları işaret ederek: «Şu karşık tepelerin arkasında olduğunu tahmin ediyordum ama, diye hayıflandı. Şimdiye kadar topu topu yirmi gram bulabildik. Ben de bu işten vazgeçtim artık. İlk kalkan vapurla memleketime döneceğim.»

(Arkası 14. sayfada)

Nakleden: Leylâ BEKEM

Güzel bir tango, kısılmış ışıklar, bu romantik havaya kendini kaptır-nuş dönen çiftler. İşte gece kulübünün manzarası buydu.

O gecenin en güzel çiftiydi onlar. Birbirlerine ne kadar da uymuşlardı. Genç kadının kuzguni siyah saçları ve duru beyaz kadife gibi bir cildi vardı. Uzun boylu, mütenasip vücudu ve âhenkli yürüyüşü ile bütün bakışları üzerinde topluyordu. Yanındaki erkek ondan daha da uzun boyluydu. Sarışın yeşil gözlü, yakışıklı olduğu nisbette kibar, ideal bir tipti.

Çifte kumrular gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıp fısıldaşıyorlardı. Genç adam sevgilisinin ellerini avuçlarına aldı,

— Yavrum herkes sana bakıyor. Seninle hem iftihar ediyorum, hem de bilsen ah ne kıskanıyordum.

— Maurice, niçin kıskanıyorsun? Ben seninim ve ebediyen senin olacağım.

— Yvonne sevgilim, benimle evlenir misin?

— Evet artık kararımı verdim. Evet Maurice.

— Sahi mi söylüyorsun. Ah kulağıma inanmayacağım geliyor. Bir rüya bir hayat bu sanki. Daima, evlilikten bahseder dururdun. Benim cesaretimi kırardın. Ay bilsen Yvonne neler çektim. Fakat mesut olacağız.

— Ben evlilikten nefret ederdim. Fakat bu sana seni ne çok sevdiğimi ispat ediyor mu?

Genç kadın Maurice biraz daha sokuldu.

— Fakat neyin var? Niçin birdenbire yüzün böyle değişti. Tatlı tatlı bakmıyorsun artık. Yoksa beni sevmiyor musun artık?

— Yavrum burası çok kalabalık. Bu mütecessis insanlar beni sekiyor. Ben şirin sakın bir pastahane biliyorum. Gel oraya gidelim.

— Maurice gel bize gidelim.

— Sahi mi söylüyorsun?

Yvonne gülerken göz kırptı.

Zevkle döşenmiş konforlu sık salonda divana oturmuş şampanyalarını içiyorlardı. Genç kadın son derece mesuttu. Fakat erkeğin yüzü herne-dense asıktı. Yvonne,

— Şekerim işte artık başbaşa kaldık. Fakat niçin susuyorsun? Niçin bir şeyler söylemiyorsun? Neyin var? Neden birdenbire böyle değiştin?

— Yvonne bu günü ömrüm boyunca unutmayacağım. Şimdiye kadar bunu senden gizledim. Fakat artık söylememin zamanı geldi. Yvonne ayıklamalıyız. Bir daha görüşmemek üzere burada vedalaşmalıyız.

Genç kadın sapsarı kesildi. Gözle-rinden yanaklarından ip gibi yaşlar dökölmeğe başladı.

— Yavrum. Yvonne ağlama. Kismet değilmiş de geç. Ben senin bildiğin o zengin fabrikatör Maurice değilim. Ben kötü, kanuna aykırı bir hayat sürüyorum. Seni beraber uçuruma sürüklemeye hakkım yok. Sus söyleme bir şey. Beni şu geçirdiğimiz tatlı saatlerin hatırı için affet. Bana kırıcı sözler söyleme. Ayrılırken kulağında o tatlı aşk fısıltıları kalsın. Beni unut.

Maurice gitmek için davrandı. Genç kadın koluna yapıştı.

— Kalacaksın.

— Yvonne yapma. Israr etme.

— Sayet beni seviyorsan kalırsın.

— Yvonne seni delicesine seviyo-

rum. Sakat işte onun için. Sana sürdüğüm o mazisi karanlık, kötü hayatı sürdürmem. Sen namuslu, âsil bir kızsın. Bunu yapmağa hakkım yoktur.

Genç adam Yvonne'yi kenara itip kapıya doğru yürüdü. Fakat genç kadın atik davrandı. Kıpır kapıyı kilitledi sonra anahtarı cebine atıp odanın ta öbür köşesine sandı.

— Götürmeceksin. Kalacaksın. Ben seni seviyorum. Ben senin zannettiğin o âsil ve namuslu kadın değilim.

— Bırak bunları. Sen âsil ve namuslu bir insansın. Seninle evlenmeğe, benim gibi bir dolandırıcıya bağ-lamağa gönlüm razı olmaz. Bırak kavgasız gürültüsüz ayrılalım.

— Hayır.... Sana uygun, senin seviyende bir kadın olduğumu ispat edeceğim. Bir tek söz kâfidir. Ve sen beni kollarının arasına alacaksın.

Yvonne koşup duvarda asılı aynayı kavradı, Maurice'nin ayaklarının dibine fırlattı. Ayna paramparça oldu. Ve içinden pırlantalar, elmaslar, yakutlar döküldü.

Genç adamın yüzü aydınlandı.

Yvonne keskin bir kâhkaha attı.

— Görüyorsun ki şekerim. O meşhur mücevherat hırsızı benim. Beni bulana tam 10.000 dolar mükâfat verilecek. Ha ha ha... Benim için hâlâ namuslu diyor musun? Seninle aym yolun yolcusu olduğumuzu hâlâ kabul etmiyor musun?

Maurice genç kadına farkettilmeden elini cebine sokup bir browning çıkardı. Namusunu ona doğru çevirdi.

— Kanun namana sizi tevkif ediyorum. Kendimi size Maurice, zengin bir fabrikatör diye tanıtmıştım değil mi? Bir yanlışlık oldu. Müsaade eder-seniz kim olduğumu söyleyeyim, sivil polis teşkilâtı baş komiseri, Rene Goul-liard.

GİZLİ VAZİFE...

BİRDENBİRE HAYRET.. ALMAN-
DÜŞMAN TAYYA-
RELERİ.. GABUK
KAÇ-
LIM.

NATALİ YERİNİ BIRAKTI.

SEN CESUR BİR
KADIN, MAHİR BİR
TAYYARECİSİN.. BEN
SENİ KURTARABİLİRİM.

KENDİM İÇİN DEĞİL
TAYYARE KURTUL-
SUN DİYE

BEN DE
NİSAN-
LIM İÇİN
ÇALIŞIYO-
RUM

BRAVO...
BULUTLARIN
ARASINA GİZ-
LENMEK İYİ
BİR AKIL..

GÖRDÜN MÜ?
BAZEN ER-
REKLER DE
İYİ İŞLER
BECEREBİ-
LİRLER.

MÜKÂFATI HAKETTİN..
SENİ BERLİN ÜZERİN-
DE YERE BIRAKACAGIM.

İLTİFATINIZA
TEŞEKKÜR EDE-
RİM EFENDİM.

BİRAZ SON-
RA BERLİN
ÜZERİNE
GELDİLER

ORASI PARKA BEN-
ZER. ARKADAŞLARI
MI KOLAY
BULURUM

BERLİN ATEŞ-
LER İÇİNDE
BENİ ŞU KARAN-
LIK YERE BIRAK-
TILAR.

PEKİ
BİR-
DENBİ-
RE
PIKE
YAPA-
LIM.

TAYYARESİNİN
İSABET ALMIŞ OL-
DUĞUNU ZANNETTİRMEK İÇİN PI-
KE YAPTIKLAR. KARAYA YAKLAŞINCA
ROGER İLE JANİN BİRBİRLERİ-
NE SARILDILAR. VEDALAŞTILAR.

CESUR OL JANİN.. YA YER
YÜZÜNDE.. ÖLÜRSEK GÖK
YÜZÜNDE YİNE BULUŞA-
CAĞIZ.

BEN ATLIYORUM.
GÖR BAK HIÇ
KORKULACAK
BİR ŞEY YOK.

ÜZÜL-
ME
ROGER
PEŞİN-
DEN AT-
LIYACA-
ĞIM.

JANİN BİR KIRLIĞA DÜŞ-
TÜ. HEMEN PARAŞÜTÜNÜ
GİTLEDİ VE ETRAFINA BA-
KINDI.

İLKÖNCE ROGER'İ
ARARIM. SONRA
BERABER
RUSLARI
BULU-
RUZ.

FAKAT BİRDENBİRE E-
LİNDE MAKİNELİ TABAK-
CASI BULUNAN BİR AL-
MAN ASKERİ GÖRÜNDÜ.

AMAN ALLAHIM.. NE-
REYE SAKLANAYIM..
ALMAN ELBİSEM VAR
BENİ YAKALAYIP GÖ-
TÜRÜRLER.

JANİN ASKERE YAKLAŞTI
NE YAPIYORSUN?
KİMİ ARIYORSUN?

BEN..
BEN..

BİRDEN BİRBİRLERİNİ TANIDILAR. GÜL-
MEĞE BAŞLADILAR.

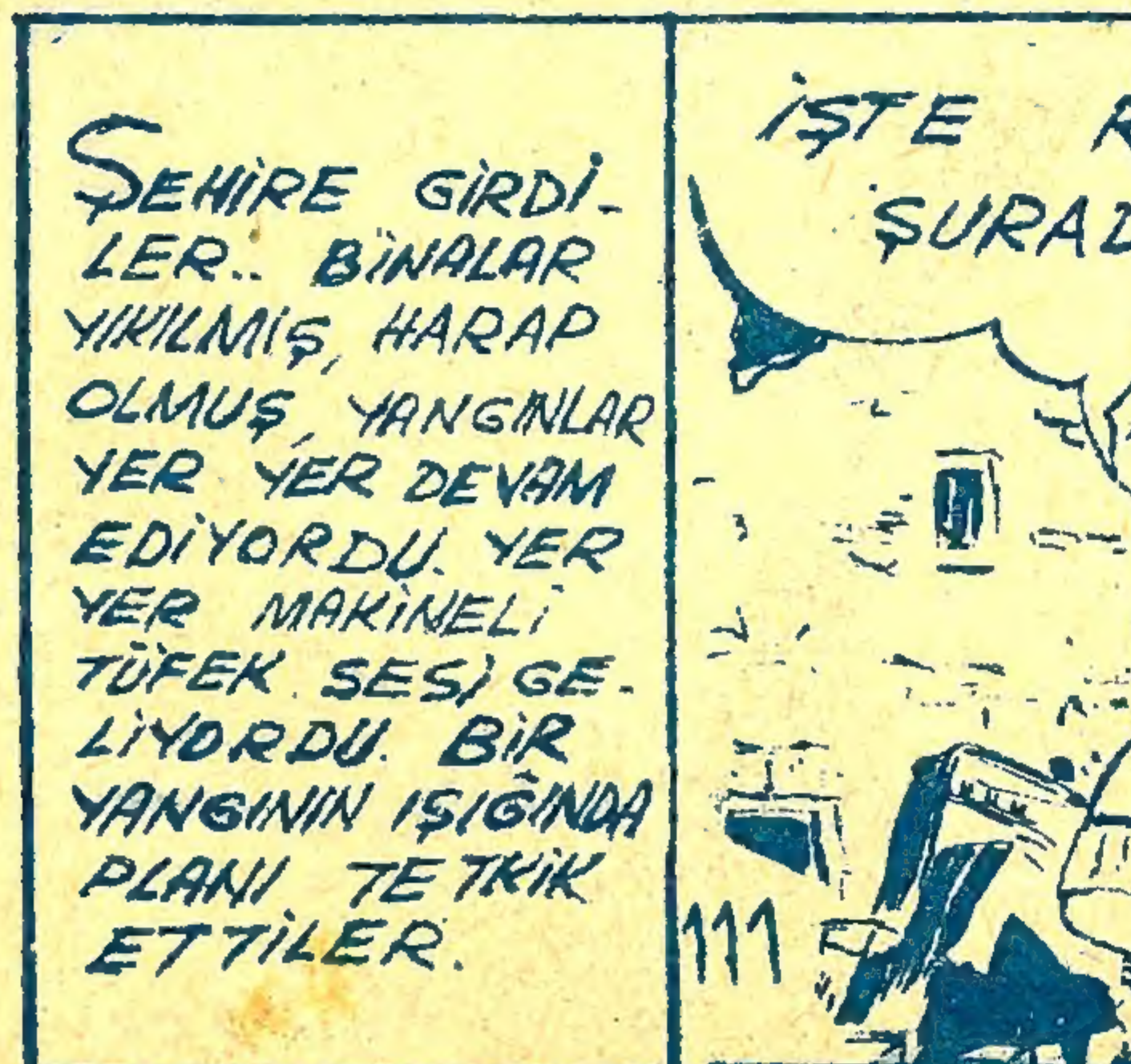
ROGER... NEYE KILIK
DEĞİŞTİRDİN
GÖZLERİN
KİM OLDU.
GÜNÜ DER
HAL BELLİ
EDİYOR

RUS ELBİSESİYLE
DOLAŞAMAZ DİM
YA...

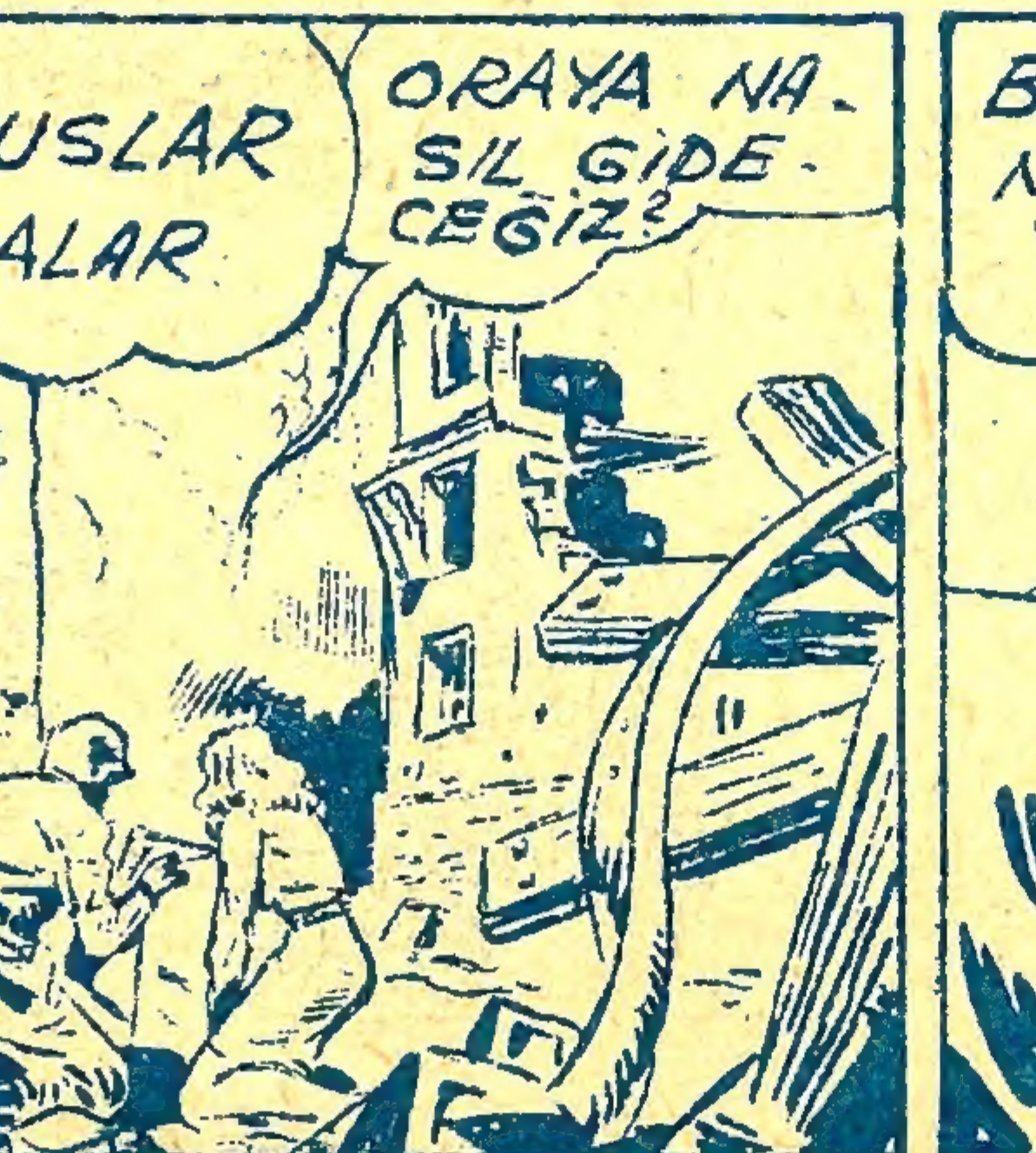

PEKİ BUN-
LARI NE-
REDEN
BULDUN?
Lİ İŞ
DEĞİL..

TESADÜFEN..
BİR ÖLÜ ALMAN
ASKERİNİ SOYDU
AMA HIÇ KEYF-
Lİ İŞ
DEĞİL..

ŞEHİRE GİRDİ-
LER.. BİNALAR
YIKILMIŞ, HARAP
OLMUŞ, YANGINLAR
YER YER DEVAM
EDİYORDU. YER
YER MAKİNELİ
TÜFEK SESİ GE-
LİYORDU. BİR
YANGININ IŞIĞINDA
PLANI TETKİK
ETTİLER.

İŞTE RUSLAR
ŞURADALAR

ORAYA NA-
SIL GİDE-
CEĞİZ?

BULUNDUKLARI Bİ-
NALAR ÇOK
YAKIN..

PEKİ ONLARLA
NASIL KONUŞA-
CAĞIZ RUSLAR
BİZİ GÖRÜR GÖR.
MEZ ATEŞ EDER-
LER.

RUSLARA YAKLAŞTILAR
HER PENCE-
REDE BİR MA-
KİNELİ VAR

BELKİ YER
ALTINDAN
BİR YOL BU-
LURSAK..

ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE YASAK MINTI-
KAYA GİRİNCE PENCERE-
SİZ BİNALAR VE NEHİRDE
YATI GÖRDÜ, SEVİNDİ.

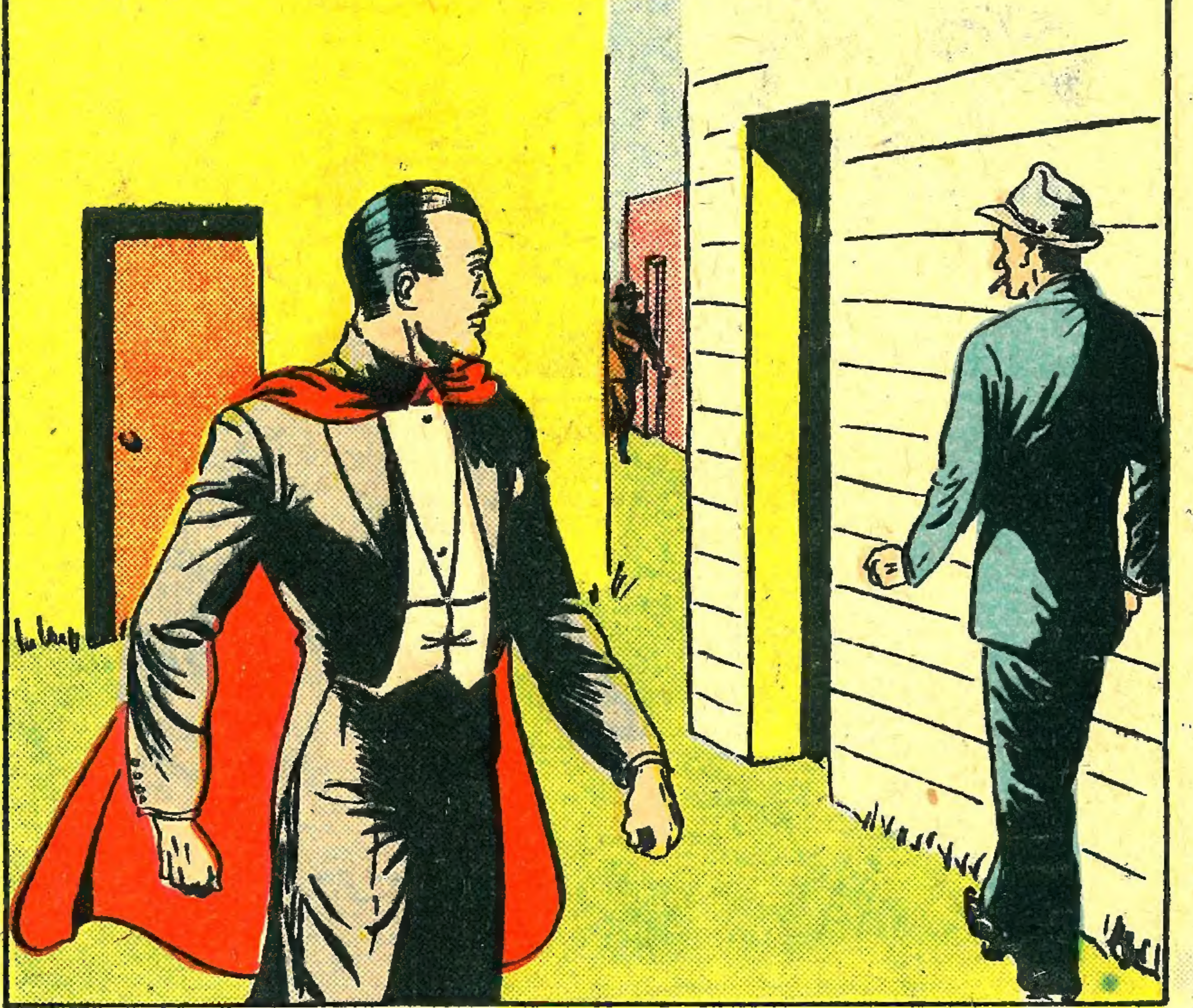
BİR NÖBETÇİ MANDRAKEYİ DURDURDU.

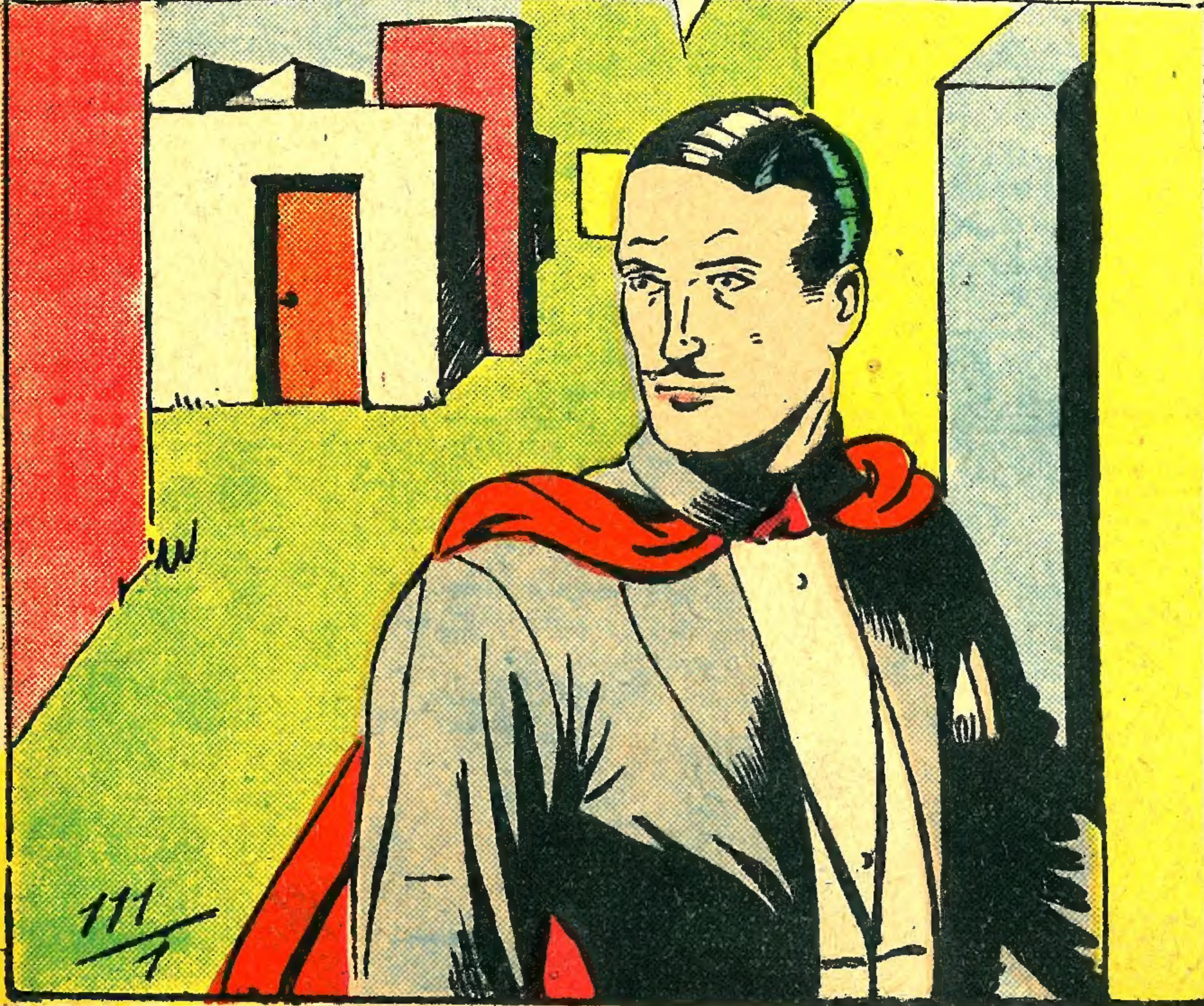
ADAM YANINA YAKLAŞIR YAKLAŞMAZ MANDRAKE
KAYBOLDU. NÖBETÇİ ŞAŞIRDI KALDI.

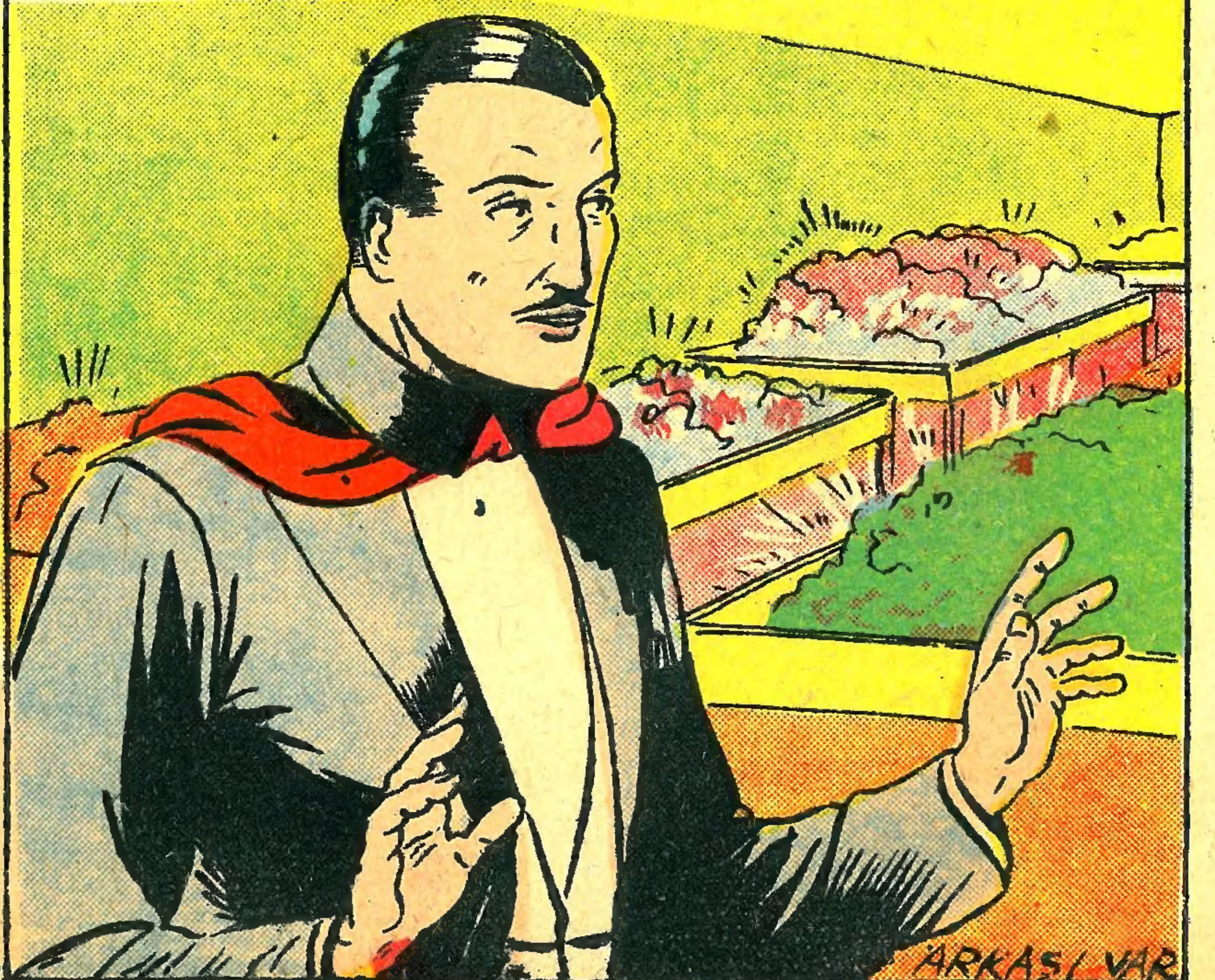
TEKKAR GÖRÜNÜR HALE GİRDİ ŞEHİRE İNDİ.
KİMSE ONA DİKKAT ETMİYORDU.

BU UFAK ADADA BÜTÜN DÜNYANIN EN AZILI
HAYDUZLARI TOPLANMIŞ. NE YAPARLAR BURADA?

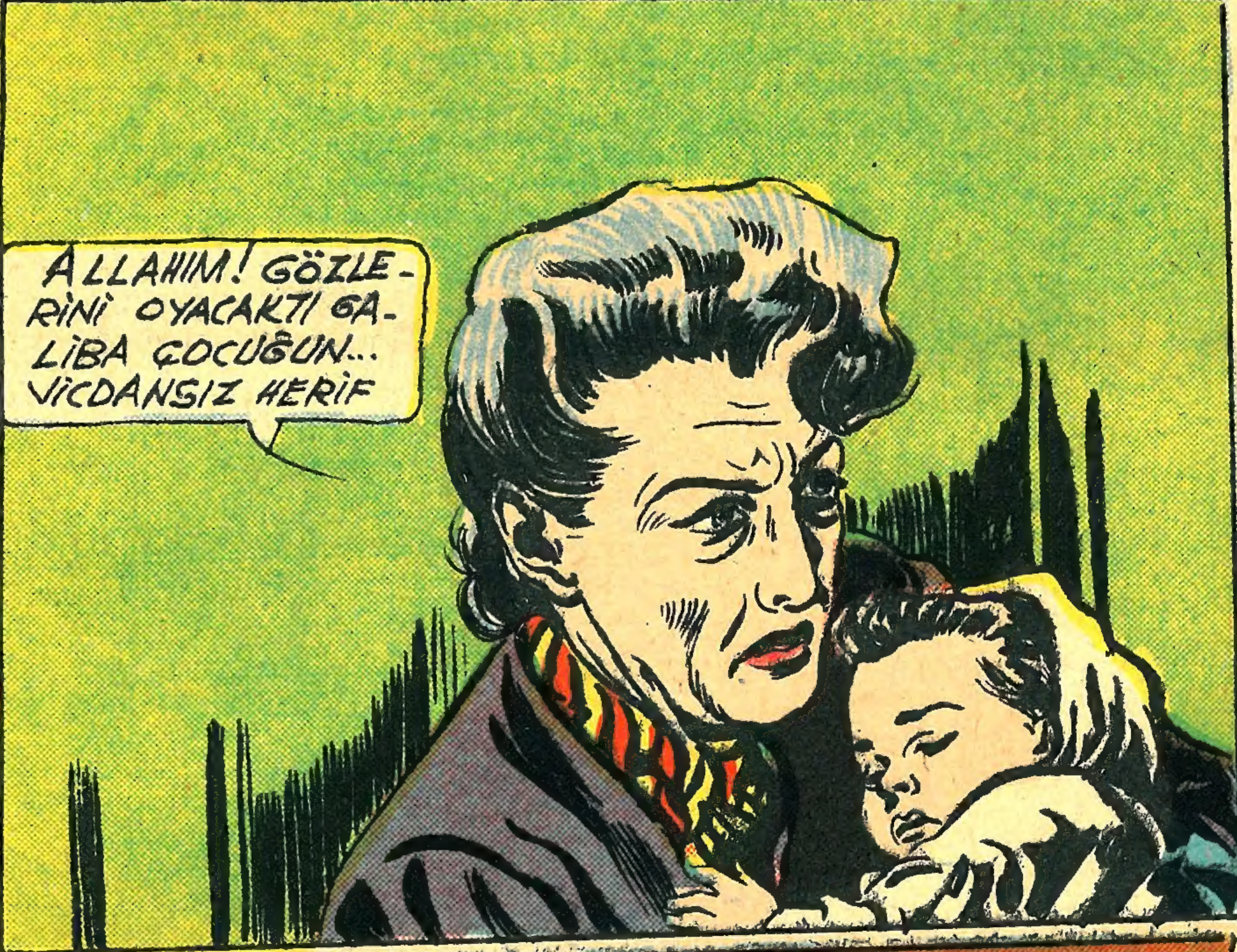

PENCERESİZ BİNALARDAN BİRİNE GİRİNCE ME-
SELEYİ ANLADI. MASALARIN ÜSTÜ YERDEN ÇIK-
RILMIŞ MÜCEVHERLERLE DOLUYDU.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

KIZININ İNANMADIĞINI GÖ-
REN BAYAN AZTİRİD KIZDI..

İMKÂNSIZ NE DEMEK?
SÖYLEDİKLERİME İNANMI-
YOR MUSUN? SANA, "KIZINI
KÖR EDİYORLARDI," DİYORUM

BAYAN AZTİRİD GÖRDÜK.
LERİNİ TEKRAR ANLATTI.
ORORA TITREDİ.

YETER ANNE! BENİ GİL-
DİRTACAK MISIN? EVET Gİ-
DELİM BURADAN.. BAK A-
YAKTA DURABİLİYORUM.

EVET ANNE..
DURMIYALIM Gİ-
DELİM..

TUZAN'A GİDE-
RİZ. ORADA BİLDİĞİM
BİR OTEL VAR. KAPILARI
PENCERELERİ KAPAR
RAHAT EDERİZ.

HASTANE
MEMURLARINDAN BİRİ
NEFES NEFESE GELDİ TESKİNE ÇALIŞTI.

SARİN OLUNUZ EFENDİM.
BUNDA BİR YANLIŞLIK O-
LACAK HERHALDE...

EVET BİR YANLIŞLIK VAR. BİZ
BURAYI BİR HASTAHANE SAN-
MIŞTIK. HALBUKİ BURASI CANI-
LER YATAGIYMIŞ. HEPİNİZİ PO-
LİSE İHBAR EDECEĞİM.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 22

A rkamdan mücevherlere, bir de inci kolye katarak, paralarını da beş bini zammederek Mari ile yolladı. Bunları takınmadım. Fakat bir köşeye sakladım.

— 19 —

İhtiyar zenginle genç ve körpe Sevimin nikâhları kıyıldı. Kızı kandırmak hiç te güç olmadı. Bir defa başına o felâket gelmişti. Sonra da Mollabeyin sonsuz serveti onun gözlerini kamaştırmıştı. O Mollabeyin vaz geçeceğinden korkarken ben inadıma ağır alıyorum, kız kandırmakta uğraşır ve büyük güçlükler çeker görünüyordum.

Muvafakat tebliğini kendisine yaptığım zaman Mollabey hakikaten sevindi. İhtiyar kurt kimbilir kaç kız içinden bu güzeli seçmişti. Sabırsızlığı gittikçe artıyordu.

Nikâh oluncaya kadar aramız gayet iyi idi. Fakat ben Nikâh sırasında gelen memurların hüviyetlerini tetkik edecek kadar ileriye varmıştım. Bu Mollabeye çok dokundu. Önce köşkün, civarın, Adnadaki bazı işlerin hesap ve idaresini bana bıraktığı ve tam bir serbestiyet verdiği halde nikâh olup bittikten sonra, ertesi sabah daire kapımın dışarıdan kapatılmış olduğunu gördüm.

Tecrit edilmiş ve esaret hayatına tekrar başlamıştım. Yine aynı sabah Mollabey daireye gelerek bana bütün azametiyle haykırdı ve ilk defa yüzüme karşı:

— Bugüne kadar benim istediklerim oldu, bundan sonra da öyle olacaktır, dedi.

Bir düzüne haydudun üzerine pervasız atılıp hepsini perişan edecek kadar azılı ve dişli bulunan bu adam benden korkuyordu. Benim yerimde başkası olsaydı muhakkak el kaldırır ve ayağının altına alıp çiğnerdi.

Adnanla beraber oturduğumuz üst kattaki daireye kapatılmıştım. Şimdi yalnızdım. Mariyi de hizmetten almışlardı. Üç gün müddetle gelen yemekleri yemediğim için bana çiğ yiyecekler gönderildi. Her bakımdan müsait olan dairede kendi yemeklerimi pişiriyor, kitap okuyor ve karlı ovaları, çamları seyrediyordum. Zannettiği kadar sefa süremiyen Sevim de Mollabeyin dairesine kapatılmıştı. Mariyi de onun hizmetine vermişlerdi.

On beş gün, pek umurlamadan böyle yaşadıkdan sonra Mollabeyi yine karşımda gördüm. Bu defa bana esir muamelesi yapıyordu. Bütün azametiyle bir koltuğa kuruldu. Ben de karşısına geçtim. Şöyle bir konuşma yaptık:

— Ben çoluk çocuk sözleriyle, karı sözleriyle oturup kalkan bir adam değilim. Bana iyi bak. Bana yaptığın hakaretlerin sonuncusu çok canımı sıktı. Dua et ki seni ayağımın altına alarak dövmeyim. Çünkü hâlâ hüsnüniyetim var.

— Beni hürriyetimden mahrum eden bir hüsnüniyet.

— Adam olsaydın buna hacet kalmazdı. Sen kim oluyor da benim hareketlerimi kontrol ediyor, bana müşkilât çıkartıyorsun? Ben seni burada öldürürüm. Hiçbir kul gelip te senin hesabını soramaz. Çünkü etrafımdakilerin hepsi bana sadık adamlardır. Ne kanun dinlerim, ne

de nizam.

— Ya vicdan? Ya din? Ya insanlık.

Mollabey hırsla haykırdı: — Beni kendi içimden mi vurmağa kalkıyorsun? Bugüne kadar dine, vicdana ve insanlığa aykırı ne yaptım sana? Küflü bir yazıhane köşesinde çalışıyordun. Sana prenses hayatı yaşatmağa kalkıştım. Sana bol para ve rahatlık verdim. Parasıyla değil mi, ister kapatırım, ister salıveririm. Benim vicdanım rahattır. Yine de senin lehinde çalışıyorum. Hazır ol Adnanla evleneceksin.

— Ben ancak hürriyetime sahip olduğum ve canım istediği zaman evlenirim.

— Ben seni razı etmesini bilirim.

— Razı olmaktan bahsetmeyiniz. Cebredebilirsiniz, kastedebilirsiniz, fakat razı edemezsiniz.

— Zaten bu bakımdan seninle anlaşmamız yok mu?

— O zamanki durumla bugünkü arasında bir fark vardır.

— Sana cebretmeğe geldim Emel Hanım..

— Ben fark görmüyorum. Bu işi yeniden ele aldım. Bana bir çocuk doğuracaksın. Bunun için iyilikle, kötülükle her şeyi yapacağım. Oğlum seni seviyor.

— Ben gayrimeşru sevgi tanımam.

— Emel, aklını başına topla.

— Elinizde cebir vasıtası varken neye beni razı etmeğe çalışıyorsunuz. Bu sizin için küçüklüktür.

— Öyle ha. Alacağın olsun senin.

Mollabey öfkeyle çıkıp gitti. Köşkün içinde olup bitenleri bilmiyordum. Herhalde beni cebr için kafalar işliyor, etrafımda tuzaklar kuruluyordu. Fakat bunlardan korkum yoktu. Bütün endişem kendimi müdafaa edemeyecek kadar hasta düşmekten ibaretti.

Bir iki gün sonra kapı vakitsiz açıldı ve Adnanı içeriye soktular, kapıyı arkasından kilitlediler.

Yüzü yeniden pek zayıflamış ve gözleri çukura kaçmış olan Adnan karşımda ayakta duruyordu, beni seyrediyordu. Kendisine nezaketle:

— Hoş geldiniz Adnan Bey, dedim.

— Alay etmeyiniz Emel Hanım. Diye haykırdı. Buraya bir düşman olarak geldim.

— Böyle işlere alışığım Adnan

Bey. Düştüğüm bu batakanede canımdan olmak bile var. Zavallı, sakın, hattâ mağmum bir kız olduğum halde içinize düşünce sinirli, atak ve apaş oldum. Korkuların, heyecanların bende bu şekilde tellisine, böyle sert bir tesir yapmasına çok seviniyorum. Böyle olmasaydım, elinizde bir ihtiras oyuncağı gibi birkaç gün yaşar ve kahrımdan ölürdüm.

Adnan asabiyetle:

— Hakaret ediyorsunuz, dedi. Siz benimle evlenmeğe razı olmanız mıydı?

— O zamanki duruma göre evet. Fakat bugün, öte tarafta yalvaran ve üzerinizde manevî hakları olan bir kadın var. Yolunuzu bekliyor. O bana haber yolladı. O bana rica etti. Ben de söz verdim. Sizinle aramda hiçbir münasebet ve anlaşma olamayacağını kat'i olarak anlattım.

— Ne olursa olsun bizim evlenmemiz lâzım Emel. Ben sensiz yaşayamayacağım. Ben seni seviyorum. Nikâh ta haktır ayrılık ta. Beni

mem.

Adnan benim üstüme atılacak gibi oldu. Bu anda dışarıdan Mollabeyin sesini duyduk. Oğlunu teşvik ediyordu. Ona cesaret veriyordu. Bir aralık içeriye girmeğe çalıştı. Kapıyı içeriden sürgülemiştim. Adnan açmak için bir harekette bulunmadı. Oturdu ve ağlamağa başladı. Mollabey ağır küfürler savurduktan sonra çekilip gitmişti. Adnan uzun uzun ağladı. Nihayet:

— Beni affediniz Emel Hanım, dedi. Size karşı yalvarmaktan başka bir şey yapmak elimden gelmez. Temiz bir sevgi, bir perestîşten başka duygum yok. Siz de bana acıyınız. Beni sükûnetle düşününüz. Sizi her cihetten temin edecek bir evlenme yaparız. Rica ederim Emel Hanım, istirham ederim.

Bu yumuşak sözlere karşı:

— Karınız bir başkasıyla evlenmedikçe, benim yanımda sizden tamamiyle vazgeçtiğini söylemeyince sizinle evlenmeme imkân yoktur Adnan Bey dedim.

— Merhametsizsiniz Emel Hanım.

— Babanızın ve sizin kadar değil.

Adnan çok mustarip bir halde gitti. Birkaç dakika sonra babası kapıya geldi ve bana şu tehditleri savurdu:

— Mademki benim isteklerime ayak diriyorsun. Orada açlıktan geber. Sana artık ne yemek, ne de su.

— 20 —

Mollabeyin bu tehdidini ve bu kararını duyunca ilk işim dairede mevcut yiyecekleri hesaplamak oldu. Bir hayli pasta, kurabiye, çay, şeker, un, yağ, yumurta ve patates vardı. Bu yiyecekleri bana Mari getirdi. Hepsini ayrı ayrı kontrol ettiğimi bildiği için kızcağız bir hayli getirmiş ve bana zahmet olmaması için böyle yaptığını anlatmıştı.

Yiyecek bakımından on beş, yirmi gün sıkıntı çekmezdim. Hemen banyo dairesine girerek banyoyu tamamiyle doldurdum. Mutfaktaki kaplara da belki bir ayda içemeyeceğim kadar su aldım.

Ben bunları yaptıktan sonra da binadaki daireye gelen tazyikli suyun kesildiğini anladım.

Bir hafta içinde Adnan kaç defa kapıya gelerek yalvardı. Mollabey kaç defa gelip aynı hareketin ben razı oluncaya kadar devam edeceğini haykırdı. Onuncu gün cidden telâşlı bir halde kapıya gelip anahtar deliğinden seslendi:

— Emel Hanım, kızım. Orada mısınız?

— Merak etmeyiniz ben açlığa karşı dayanıklıyım, efendim dedim.

— Aç, susuz nasıl da duruyorsun?

— Cenabıhak gayretini veriyor efendim.

— Kızım bu benim arıma gidiyor. Niye böyle yapıyorsun?

— Benim bir şey yaptığım yok. Yapan, eden sizsiniz.

— Sevim durmadan ağlıyor. Deli gibi oldu kızcağız.

— Bana ne?

— Adnan pek müteessir.

— Bana ne?

— İnat etme Emel.

(Arkası 14. sayfada)

AFERİN SANA... HAYDİ ŞİMDİ BİZİ
ORAYA GÖTÜR ÖYLEYSE

BU İMKÂNSIZ. BİZİ YAKALIYA
BİLİRLER. ANCAK İÇİNİZDEN
BİR KİŞİYİ GÖTÜREYİM.

48

ADALAR KRALİÇESİ

PERİ BEN HAZIRIM. OLMAZ REİS...
GİDELİM. BU BANA DÜ-
ŞEN BİR VAZİFE...

BENİMLE REİS GELİRSE OLMAZ
DAHA İYİ OLUR. DELİKANLI...

KRALİÇA BENİM
KARIM. ONU BİR
AN EVEL GÖRÜP
KURTARMAK BANA
DÜŞER.

MAJESTE.. SİZE YALNIZ OLARAK
BİR ŞEY SÖYLEMEYE MÜSAADE
EDER MİSİNİZ?

BU ADAMI YA.
LAN SÖYLÜ-
YOR.. NASIL? SİZİN EN
İYİ ARKADAŞINIZ
DEĞİL Mİ BU?

DEĞİŞMİŞ.. YÜZÜME BAKMAYA
CESARET EDE.
MİYDOR. ÖYLEYSE NE
YAPMAK İSTİ-
YORSUNUZ?

HAKİKATİ ÖĞRENMEK.. BUNU AN-
CAK ONUNLA YALNIZ KALDIĞIM
ZAMAN ÖĞRENEBİLİRİM. BENİ BU
GECE BEKLEYİN. GELMEZSEM HA-
REKETE GEÇERSİNİZ.

ALLAH YARDIMCINIZ OLSUN. E-
ĞER BU GECE GERİ DÖNMEYE-
CEK OLURSANIZ ADANIN ALTINI
ÜSTÜNE GETİRİRİM. VE SİZİ HAY-
DUTLARIN ELİNDEN KURTARIRIM.

SİZİN DE TALİHİNİZ AĞIR
OLSUN. VARGO SİZİ KO-
RUR. İYİ DÖĞÜŞÜR

HAYDİ GİDELİM JOFRE.. BİZİ BEK-
LEMESİ İÇİN İKNA ETTİM.

GİDECEĞİMİZ YER OLDUKÇA
UZAK MI?

SENİN ÖNDEN YÜRÜME.
Nİ TERCİH EDERİM SEN
BURALARI BENDEN DA.
HA İYİ TANIRSIN
TABİT.. NASIL İSTER-
SEN...

EĞER İYİ KALPLİ OLDU.
GÜNÜ BİLMESEM BİZE
OYUN OYNADIĞINA
HÜRMEDECEĞİM.. NEYE KÖTÜ.
LÜK EDEYİM
REİS?

Reçete

Yazan: M. YAMAN

Babası varlıklı adamdı. Bağ, bahçe, çift çubuk, han, hamam sahibiydi. Kasabada zenginlere ağa dedikleri halde ona bey derlerdi. Hacıbey.

Hacı bey namuslu, dürüst, evine bağlı bir yaşlı adamdı. Gül gibi geçinip giderken kendi yerine yetiştirdiği aslan gibi oğlu Rüstem kalktı, kocalı bir kadını sevdi. Babası gözlerini fal taşı gibi açarak üstüne yürüdüğü zaman :

— Beni paylayıp durma, dedi. Zaten belâmi bulmuşum. Allah bana bir dert verdi. Fakat dermanını veremez. Çünkü elâlemin namuslu karısını ayartmak aklımdan bile geçmiyor. Geberinceye kadar çekeceğim bu derdi.

Tam babasının oğluydu. Hacıbeyin gözleri doldu. Aslan gibi oğlunun sarıyıp solduğunu, eriyip bittiğini görüyordu.

— Kalk oğlum, dedi. Seni İstanbulla götürüyüm. Orada büyük sinir hekimleri var. Anan, kardeşlerin de üzüyor. Hem derdimize derman arıyalım, hem de başka yerler görenek avunalım.

Rüstem bu aşk illetinden kurtulacağını sanmıyordu. Sırf babasının hatırı için peşine takıldı. Yirmi iki yaşına gelmiş, daha kadın nedir bilmezdi. Yani arkadaşları gibi çapkınlık etmemiş, haram yüzü görmemişti.

İstanbulda, baş vurmadıkları sinir doktoru kalmadı. Verdikleri ilaçlar ve öğütler fena değildi. Fakat delikanlının kafasındaki sabit fikir bir türlü çıkmıyor, uyuturucu ilaçların verdiği uykudan kalkar kalkmaz yine ah çekiyor ve gizli, gizli ağlıyordu.

Hacı Bey kaldıkları otelin sahibine bu derdini açtığı zaman o :

— Bir de Doktor Mıgırdıç efendiye gidin, dedi. Bir tarihte, müşterilerimden birisi böyle karasevdaya tutulmuştu da o kurtardı. Allah vere de adamcağız sağ olsa.

Hacı Bey sordu :

— Bu Mıgırdıç efendinin kabinesi nerededir?

Otelci biraz düşündükten sonra :

— Adresini bilmem ama bir defa ben oraya gitmiştim, dedi. Sizi götüreyim.

Bir otomobile atladılar, otelcinin tarrifiyle, Taksime, arka sokaklarda uğrayarak bir apartmanın kapısına geldiler. Kapıda doktor tabelası filân yoktu ama kapıyı çalar çalmaz yaşlı bir ermeni kadını açtı ve ne aradıklarını anlayınca gelenleri, yukarıya aldı. Otelci gitti. Baba, oğul yalnız kaldılar. Bir iki dakika sonra yetmişlik doktor hastanın yanına indi. Nafâzını saydı, kalbini dinledi. Babasına şikâyetlerini anlatırdı. Sık sık : — Ha, Aha, diyordu.

Söz bitince çok eski ve yıpranmış, sararmış reçete kâğıtlarından birisine birşeyler yazdı. Katlayıp Hacı beye uzattı ve :

— Altık bana gelmee lazım kalmaacak, dedi. Vizitam beş papeldir.

Baba oğul ihtiyar doktorun yanından çıktılar. Yeni türkçeyi pek iyi okuyamayan Hacıbey ilk rasladıkları eczahaneye girerek eczacıya reçeteyi uzattı. Eczacı kâğıdı okuyup gözlerini kaldırdı :

— Bizde bu ilaçtan yok, Başka yere bakın.

Hacı bey üzüldü :

— Biz şehrin yabancısıyız, dedi. Siz söyleyin bari. Nerede bulunur? Bu ilaç da mı karaborsada?

Eczacı :

— Çok şükür bu ilaç karaborsaya düşmedi, dedi. Yerlisi de var, Avrupa malı da. Fakat bizde yok işte.

Bu sırada içeriye bir başka erkek gir-

mişti. Eczacı :

— Ha, dedi. İşte talihiniz varmış. Bu zat sizin ilacı bulur. Gösterin reçeteyi.

Hacıbey reçeteyi yeni gelene okuttu. O gülümsedi ve bir gözünü kırparak :

— Âlâ, dedi. Fakat oğlunuzu bizim sağlık yurduna yatırıp orada bir hafta tedavi edeceğiz. Parayı da sonradan alı- rız. Eğer oğlunuz bambaşka olmazsa üste para veririm.

Bu teminat Hacıbeyi memnun etti. Kapı gibi oğlunu adını bile bilmediği adama teslim etti. Kendisi otelin yolunu tuttu.

Ondan ayrılmak istememişti ama adının Josef olduğunu söyleyen adam kendisini yatıracak odaları bulunmadığını söylemiş ve tam bir hafta uğramamasında ısrar ederek adresini vermişti.

Haftayı üzüntü ile ve iple çeken Hacıbey hafta sonunda bir taksi tuttu ve

adresini şoföre vererek :

— Beni şu sağlık yurduna götür evlât, dedi.

Şoför adresi okudu :

— Galatasaray, Madam Eftimyanın pansiyonu.

Beş dakika sonra oradalardı. Hacı Bey merak ve endişe ile apartmana girdi. Kendisini Madam Eftimya karşıladı. Oğlunu kendisine teslim etti.

Rüstem bambaşka bir insan olmuştu. Yüzünde kederli ve dalgın bakışlar yerine sadece mahcubiyet vardı. Hacıbey oğlunu öptü :

— Nasılsın aslanım.

— İyiyim baba.

— O hastalıktan eser filân kalmadı değil mi evlâdım?

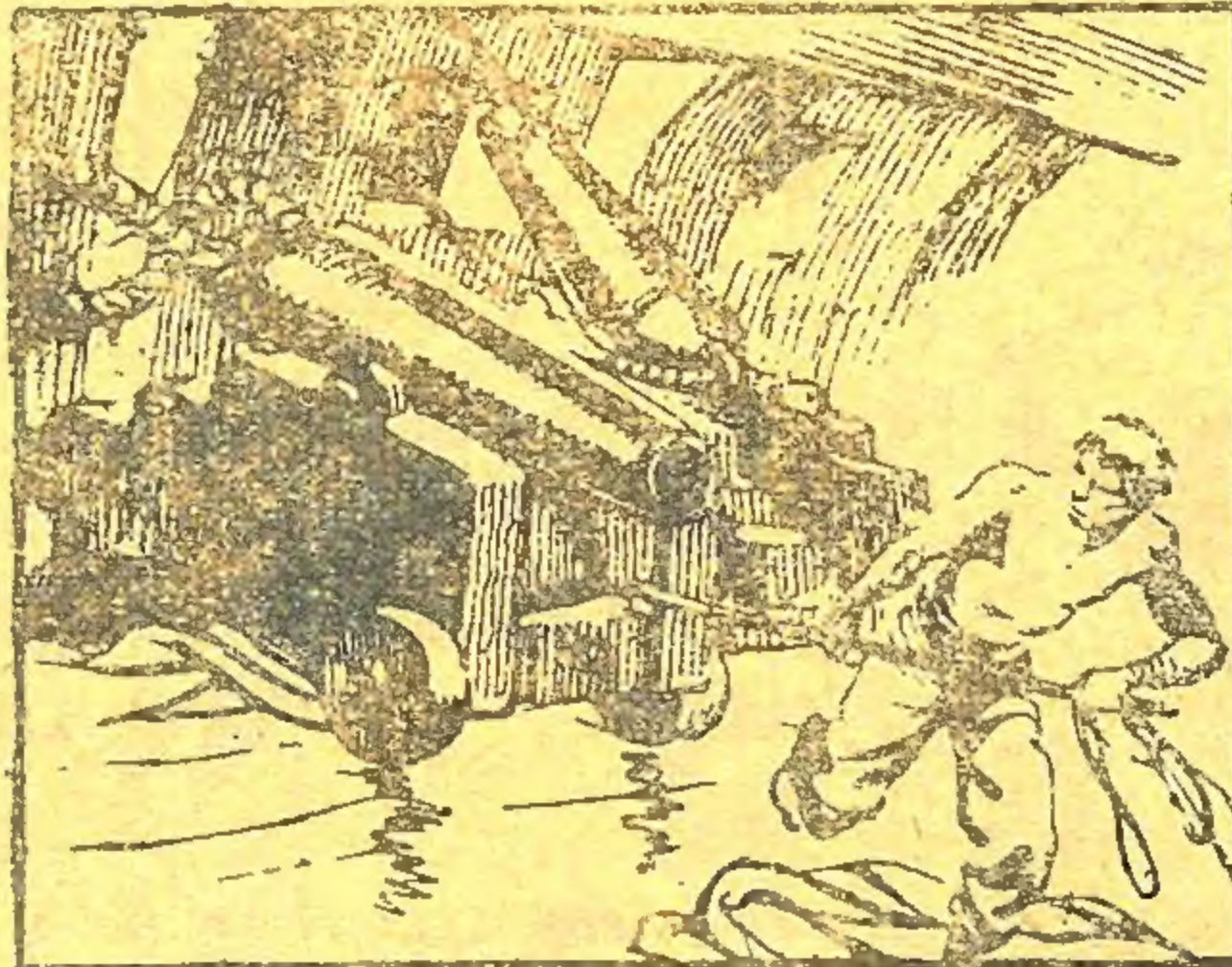
— Kalmadı baba.

— Tanrıya şükürler olsun.

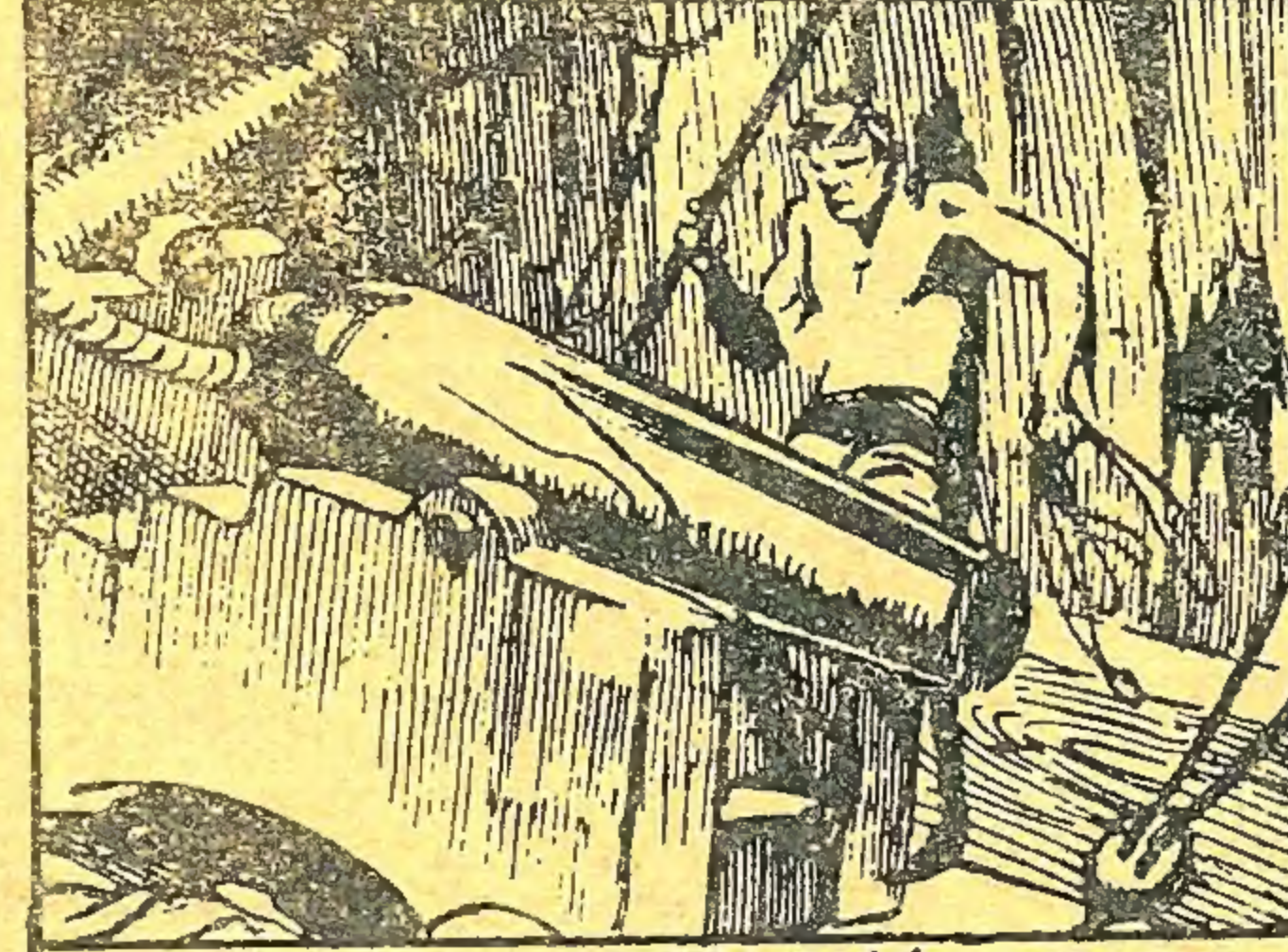
Bu sırada oynak, kıvrak, kara kaşlı, (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

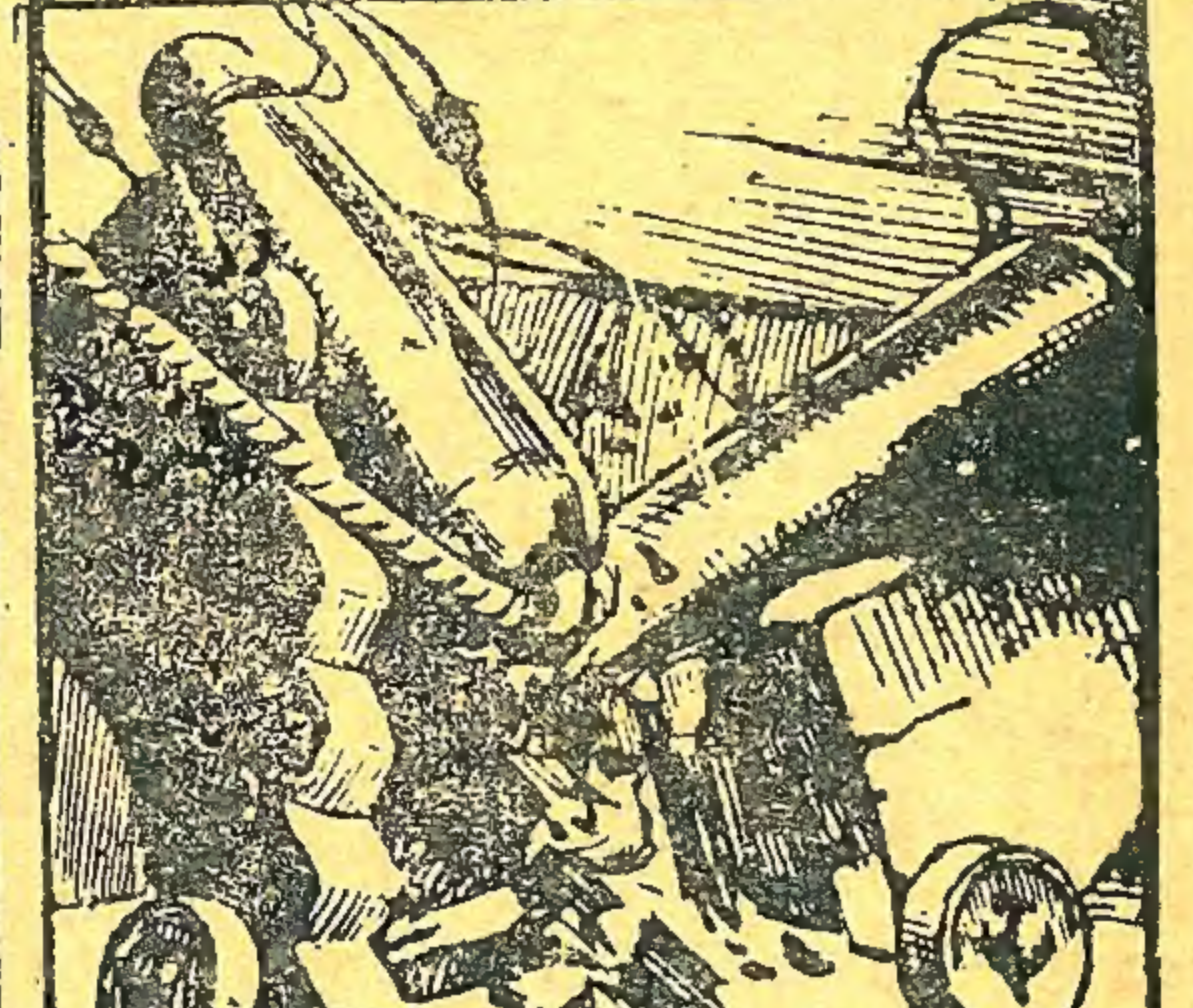
8

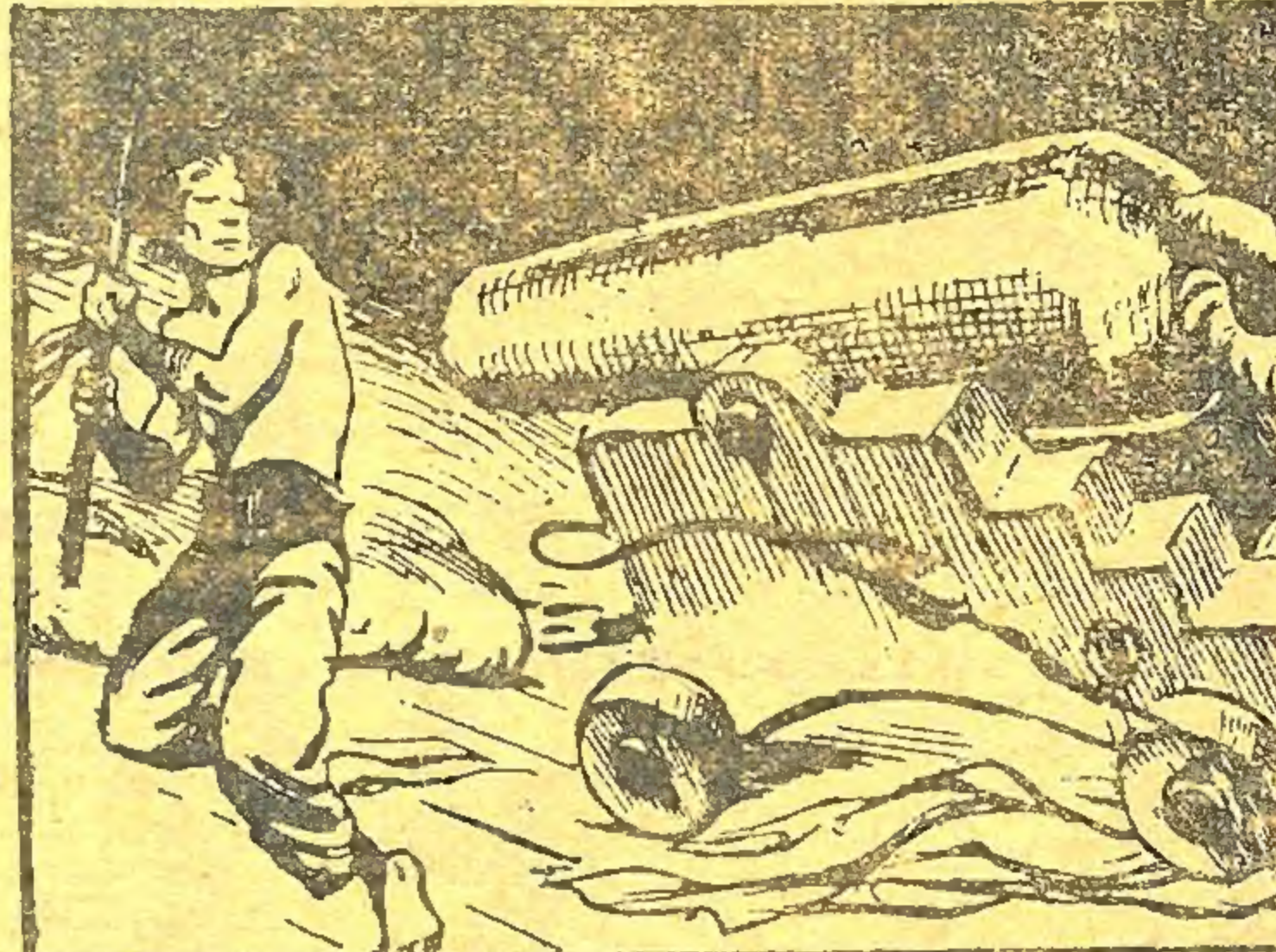
İPİNDEN KURTULAN TOP CANLI BİR İNSANMIŞ VE TOPÇU ERI İLE BOĞUŞACAKMIŞ GİBİ BİR HALİ VARDI.

KENDİSİNİ YAKALAMA VE EZMEK İSTİYORDU SANKİ... BİRDEN GEMİNİN YALPA YURMASIYLA ADAMIN ÜSTÜNE YÜRÜDÜ.

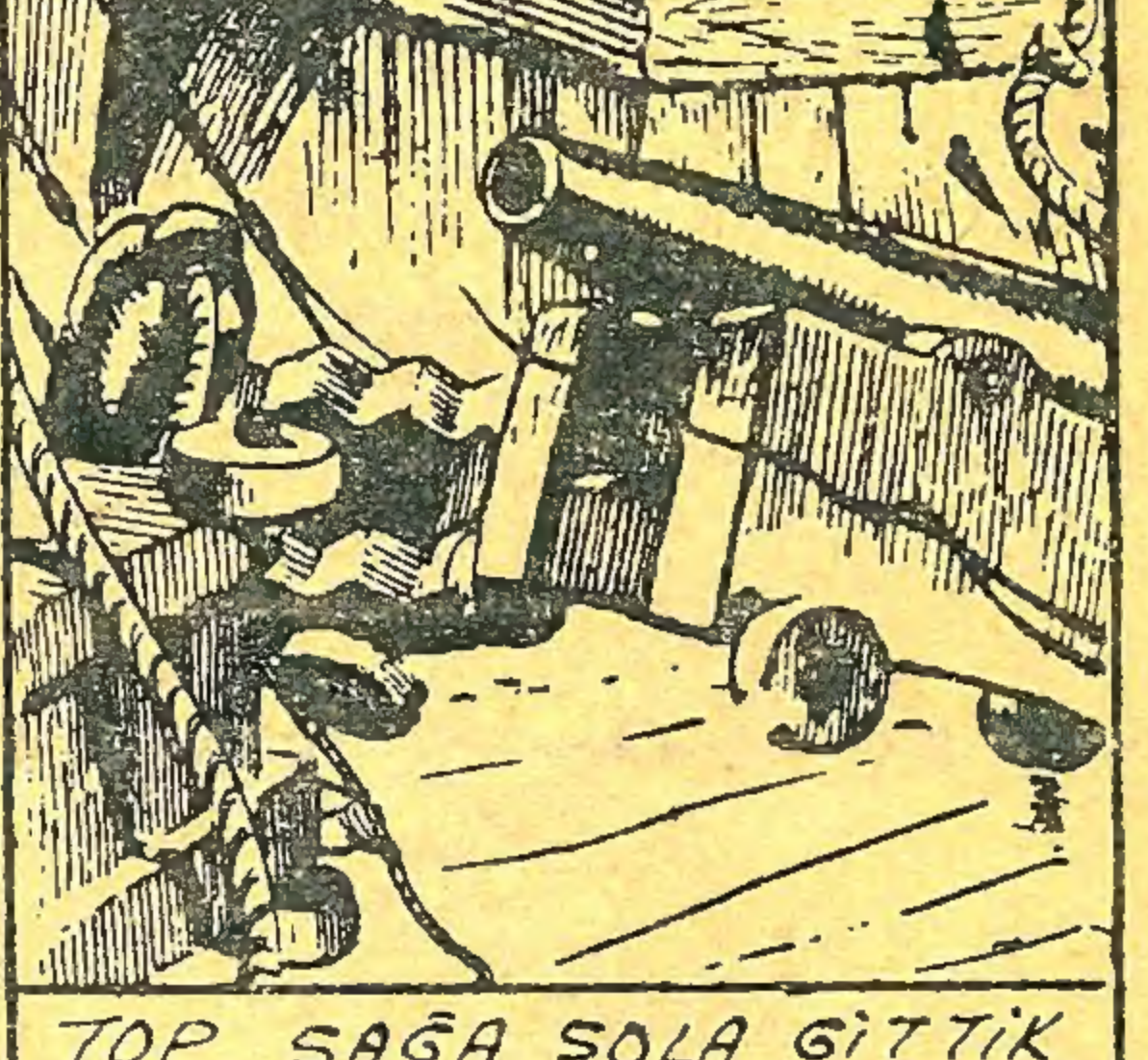
DÜŞMANINI EZEMEYİNCE GİTTİ BİR BAŞKA TOPA GARD.

DENİZ DALGALIYDI. TOP HİÇBİR YERDE DURMUYORDU.

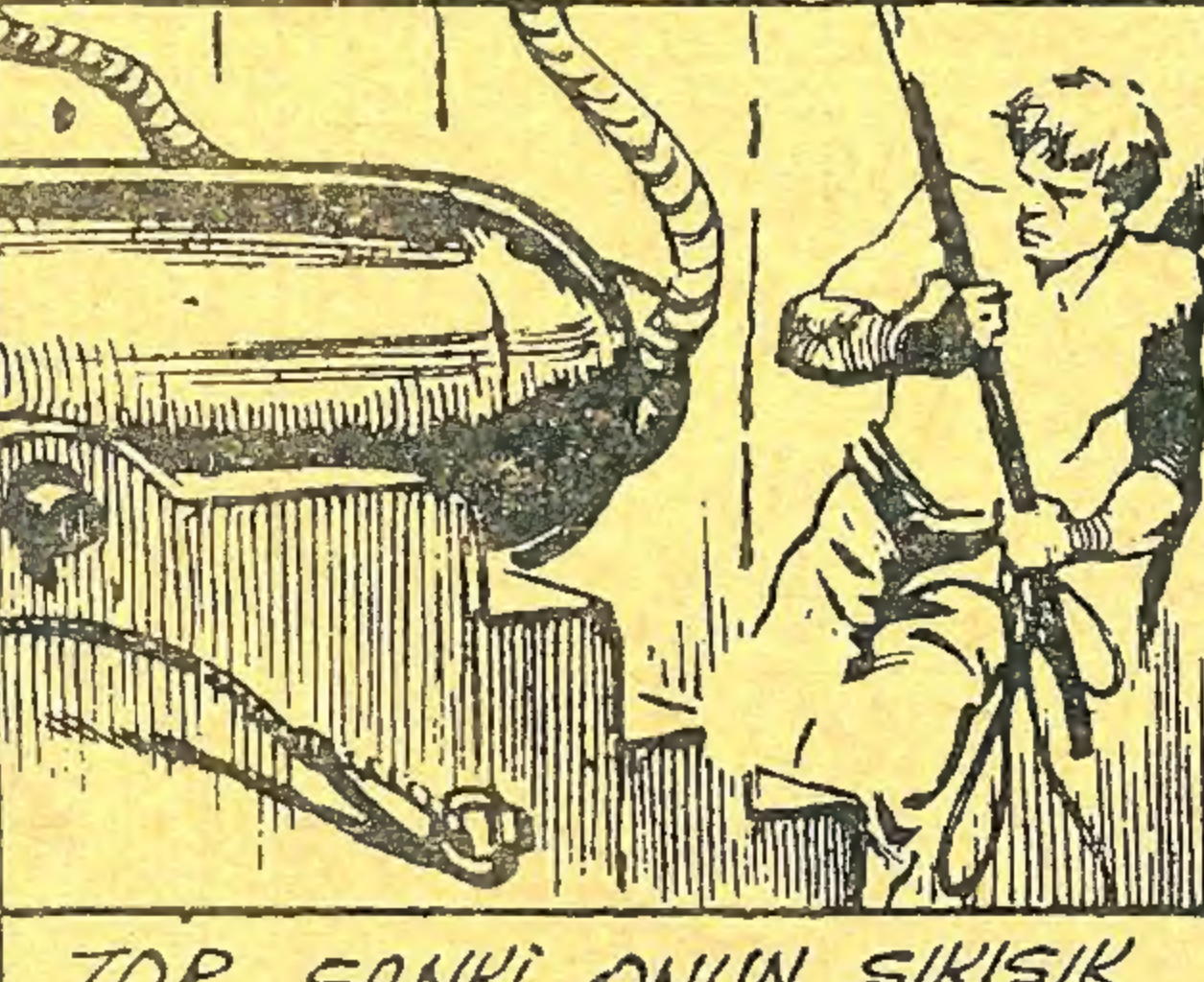
TOPÇU ERI BOĞA GÜREŞİNE BEZİYORDU. VAZİYETİ ÇOK NAZİK VE VAHİMDİ.

TOP SAĞA SOLA GİTTİK. GE GEMİYİ, TOPLARI HA SARA UĞRATIYORDU.

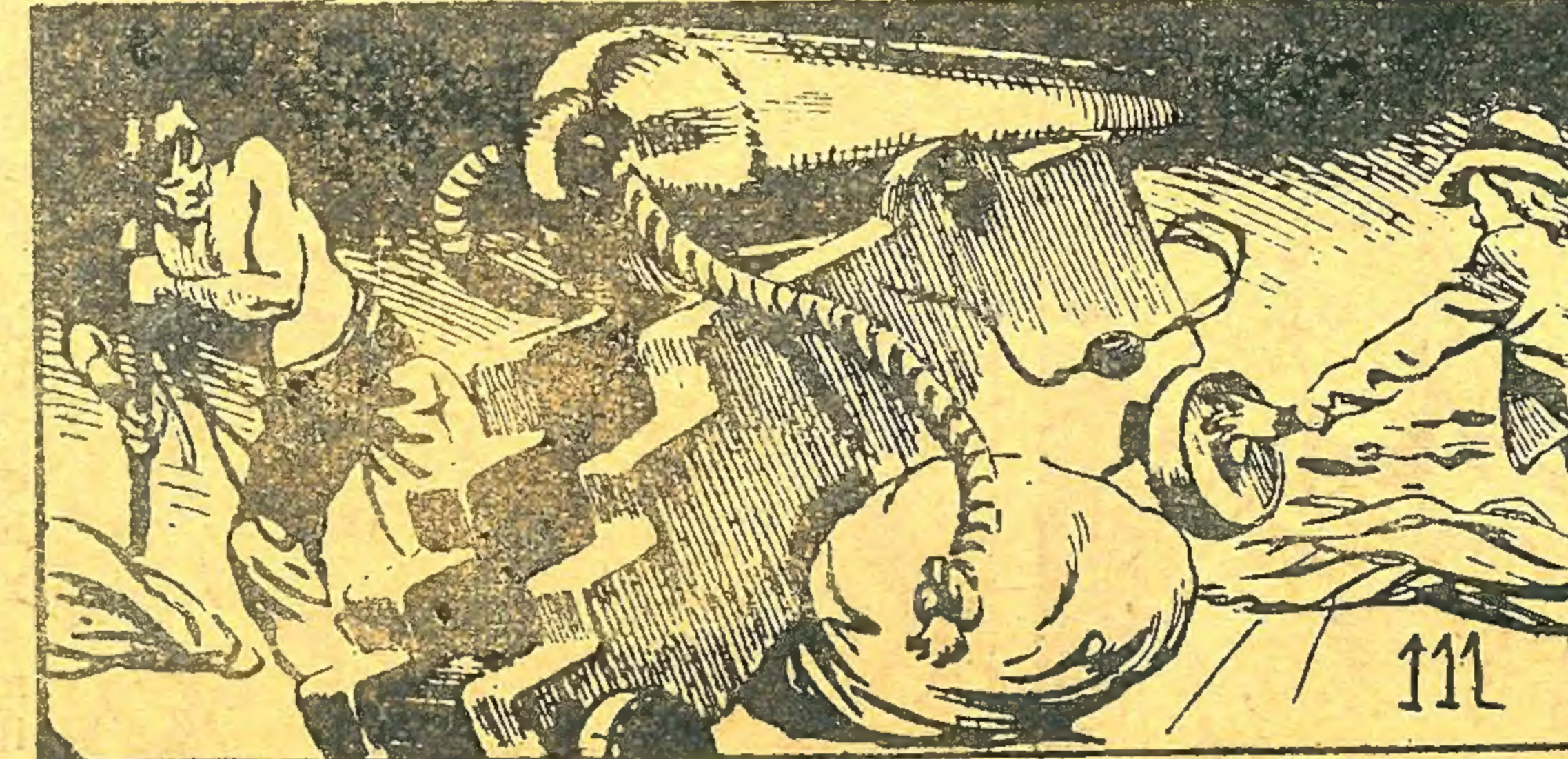
TOPÇU ERI MERVİNE İHTİYAR YOLCUNUN ÖNÜNE SİĞİNMAK ZORUNDA KALDI.

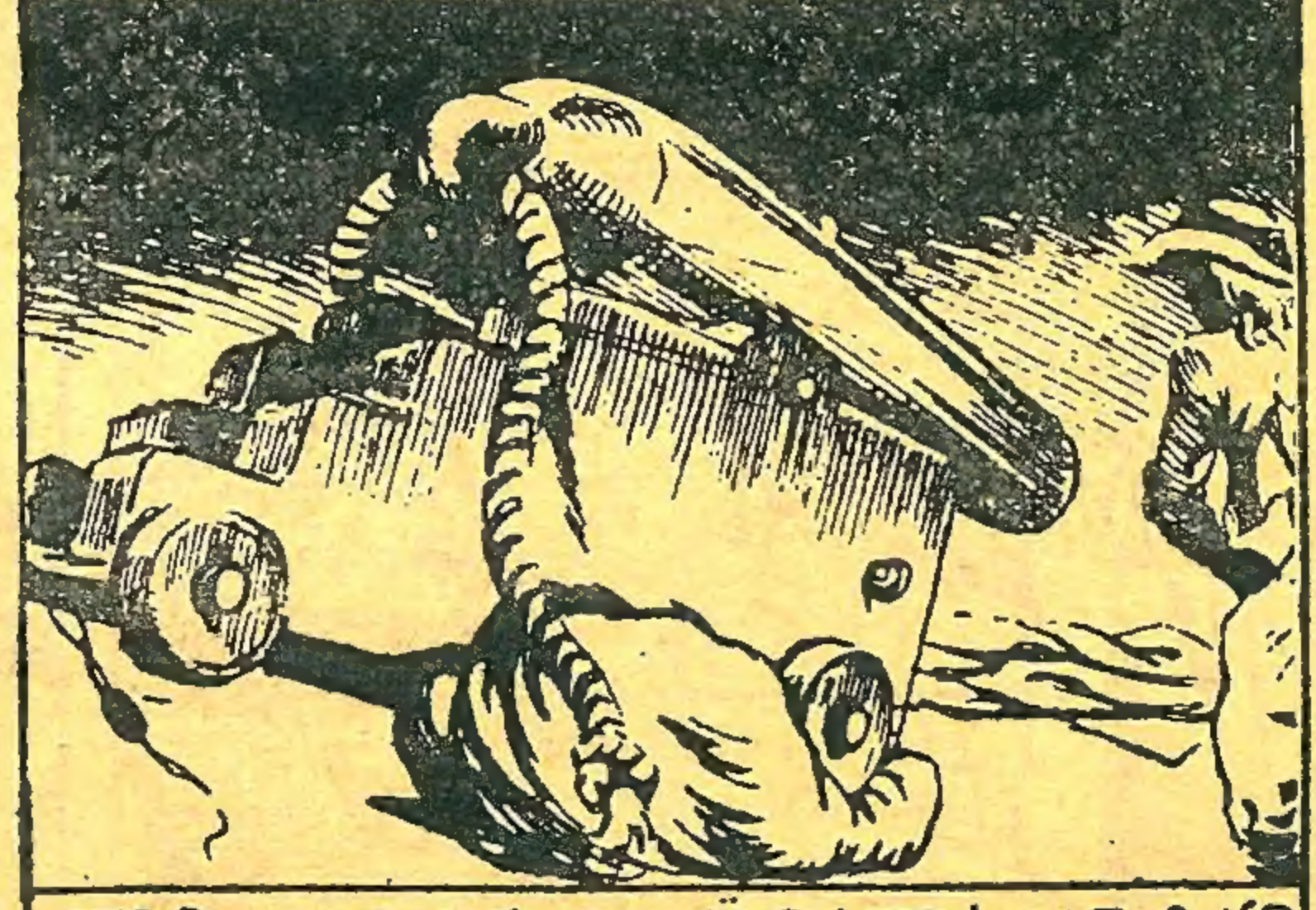
TOP SANKİ ONUN SIKIŞIK DURUMDA OLDUĞUNU ANLAMAMIŞ GİBİ GERİ GERİ GELDİ. ARTIK KAÇACAK YER YOKTU.

TAM BU SİRADA İHTİYAR ADAM BİR ÇUVAL KAPTI. İLERİ ATILDI.

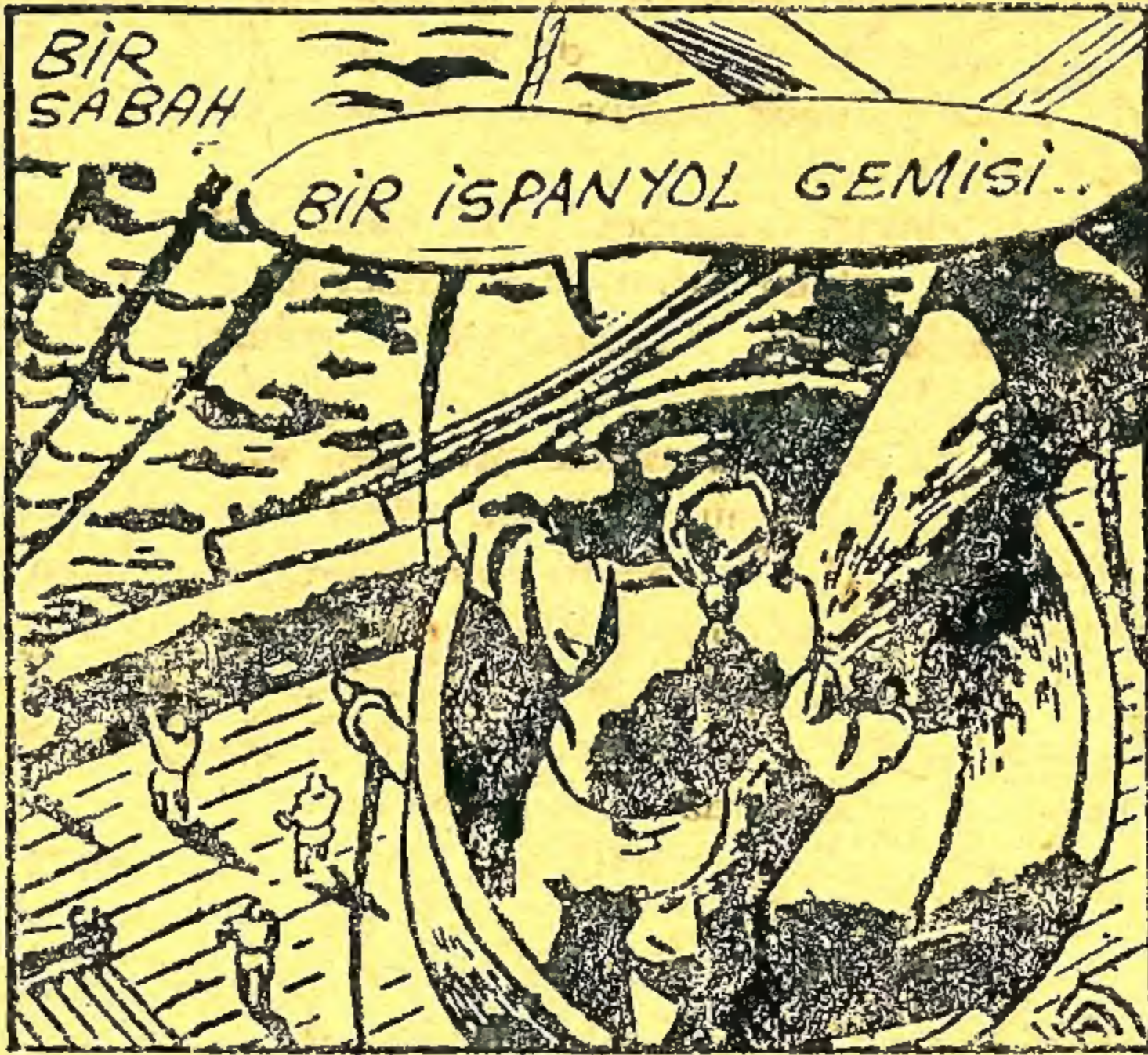

VE EZİLME TEHLİKESİNE ALDIRMADAN İÇİ DOLU ÇUVALI TOPUN TEKERLEKLERİ ARASINA ATTI.

TOP BİR İKİ SENDELEDİ VE DURDU. ADAM MUHAKKAK BİR ÖLÜMDEN KURTULDU. ARKASI VAR.

FIRTINA KAPTAN

Müfettişler nehir kenarına kurdukları küçük bir çadırda geceyi geçirdiler. Gündüz mütemadiyen cıvarda dolaşıp topraktan nümüneler aldılar ve akşam olunca da Jenkins'i yemeğe davet ettiler.

Birisi : «Kusura bakmayın, diye özür diledi. Bize Tarkwa işçilerinden gizlice altın satın aldığınızı ihbar ettikleri için buraya gelmiştik. Ama her tarafı aradığımız halde hiçbir şey bulamadık. Bize kızmadınız ya?»

Rahat bir nefes alan Jenkins : «Hayır, diye cevap verdi. Bilâkis gelişinize çok memnun oldum.»

Adam devam etti : «Vesikanızda daha yedi ay burada kalabileceğiniz yazılı. Şimdiden giderseniz yaptığımız masraflara yazık olmaz mı?»

Blimey Jenkins'in dudaklarında müstehzi bir tebessüm belirdi. «Yazık olmaz, dedi. Çünkü hakkımı müşteri bulur bulmaz derhal satacağım.»

Müfettiş sordu : «Ne kadar istiyorsunuz?»

«Bin dolar!»

«Öyleyse ben satın alırım. Memnurluktan bıktım zaten. Biraz da altın arayıcılığı yapalım bari..»

Jenkins'in sevincinden göklere uçağı geliyor ve karşısına böyle bir fırsat çıkardığı için Allahına tekrar tekrar şükürler ediyordu.

Geç vakit çadırına döndü ve hemen eşyalarını toplamaya başladı. Sabah olur olmaz da uşağını çağırarak : «Keff, dedi. Dün sakladığın o kutuyu getir bakalım. Ben bugün şehire ineceğim.»

Keff, otuz iki dişini birden göstererek sırttı. «Ben akıllı bir adamım, efendim, dedi. Hem o adamlardan size zarar gelmesini ister miydin hiç. Onlar eve girer girmez hemen koşup kutuyu nehre boşaltıverdim.» Ve efendisinin fenaklıklar geçirdiğini farketmiyerek devam etti :

«O zavallılar da sabahleyin suyun üzerinde yüzen parlak zerrecikleri görünce, hakkınızı satın alıp sizi bu belâdan kurtardılar işte..»

REÇETE

(13. sayfadan devam)

kara gözlü bir rum kızı yanlarına imti. Hacı Bey hesap sordu. Beşyüz lira. Buna hastabakıcı Marinin ücreti dahil.

Para ödendi. Otelin yolunu tuttular. Yolda Hacıbey'e merak oldu :

— Rüstem, dedi. Allah her hastalığın devasını da vermiştir. Çok şükür biz kurtulduk. Şu reçetedeki ilâcı iyi aklımızda tutalım da eşe, dosta tavsiye edelim. Neymiş o ilâcın adı bakayım?

Delikanlı büyük tereddütlerden sonra ihtiyar doktorun reçetesindeki tek satırı utana utana okudu :

«Çivi çiviye söker. Bir genç kadın bulunuz.»

SIRAT KÖPRÜSÜ

(11. sayfadan devam)

— Edeceğim.

— Yemin ettim, açlıktan ölürsün.

— Böyle ölüm sizin gibi insaniyetsizlerin eğlencesi olmaktan hayırlıdır.

— Öyleyse geber açlıktan, hınzır karı.

— Teşekkür ederim.

Mollabey gitti. Ertesi gün Sevim geldi. Araya gireceğini, inat etmemekliğini rica ediyordu. Adnan bana beni kaçırmak için teklifte bulundu. Beni rahatsız etmemeleri için haykırdım ve salondaki eşyayı getirip kapının arkasına yığdım.

Beş gün daha geçti. İdareli yiye içtiğim için daha epeyce zaman açlık duymıyacaktım. Bol miktarda yağ, un ve şeker vardı. Kocaman bir de peynir bulunuyordu. Börekler, tatlılar yapıyor, yiye içiyordum.

Nekadar klâsik eser varsa okuştum. Odalar genişti. Binanın iki yüzüne de pencereleri olduğu için hiç sıkılmıyordum.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

27

NEWYORK!... GÜRÜLTÜLÜ SOKAKLARDA GENÇ BİR KADIN İLERLEMEDİR.

Corc! Corcum .. Burada Senin şehrindeyim!
Bizi birimizden yalnız bu sokaklar yalnız bu evler ve
çığına benzeyen bu insanlar ayırıyor.
Fakat az sonra...

Bir odamı madam?
Kaç gün için?..

Bilmem .. Belki bir
hafta için.

BİR AZ DİNLENMEK, SÜKUNET BULMAK
VE RUHEN KARŞILASMAĞA HAZIRLAN-
MAK İSTİYOR. FAKAT AŞKIN VERDİĞİ
HEYACAN ONU KEMİRMEKTEDİR.

Ne yaptığımı bilmiyorum... Sen de Corc
her şeyden bihabersin şu anda...
Rudy ciğim!.. yavrum sen annene bari
yardım et! Bir az sonra onun kolları
arasında olacağım!..

Lütfen
48.
Sokağa

Yes ma-
dam!..

Burada... Ne güzel ev... Bana bu kadar
güzel olduğunu söylememişti...

Lütfen sayfayı çeviriniz.

ELİ TİT-
RİYE-
REK
ZİLİ
ÇALAR.
BİR
UŞAK
AÇAR.

Mister Ferraski
evdeler mi.

Sinyor Ferraski deyin bayan. İtalyansı-
nız değil mi? Bende italyanım.

Çok memnun oldum!
Tıpkı bir arkadaş bulmuş
gibi sevindim.. Siz mühen-
disin uşağısınız.

Evet Faka-
+ Maalesef
bör erde
değil!
Karı da
öyle...

FLORA DEHŞET İÇİNDE KALIR..

Karısını dediniz? Evet efendim.
Pakat ne oluyor-
sunuz?

Hiç.. Hiç, daha sonra
uğrarım.

Eğer efendim çapkın
bir insan olsaydı
bu tazecikte onun
kurbanı derdim.

BİR DEN
BİRE...

Sergilim! Allaha ismarladık.
Yarın yine King Klupte
buluşalım.

Peki
Violet

FLORA DÜSECEK
GİBİ SALLANARAK
UZAKLAŞIR.

Evlenmiş... Evlenmiş...
Demek bob zamanında
Yetişemedi.. Artık be-
nim için herşey
bitti..

Ah benim
Öksüz
Yavruca-
gom.

Arkası var